

Korfbaljubileum

50 jaar SC Joure Korfbal

alle wetenswaardigheden van 1959 tot 2009

Weetje:

Op 13 mei 1959 werd korfbalvereniging Kc. De Jouwer opgericht.
In 1971 werd de naam veranderd in Sc. Joure omdat er een fusie met voetbalvereniging Sc. Joure plaatsvond.

13 mei 2009 bestaat
Sc.Joure afd. korfbal
50 jaar.

En dat gaan we vieren:

Zaterdag 13 juni
2009

(noteer de datum alvast
in je agenda!!)

De Jubileumcommissie:
Lourens Bergsma, Fre Koelma, Gerwin Venema, Arjen Snijder, Fokje Hornstra en Paulien Bijma,
is druk bezig om een leuk programma voor die dag in elkaar te zetten.

Om u al een beetje in de stemming te laten komen kunt u in deze jubileumkrant diverse verhalen lezen van (oud-) leden met een korfbalverleden bij onze club

Verhalen van (oud-) korfballers:

1. Lourens Bergsma	10. Sjoerd Zwerver
2. Fré Koelma	11. Rie Fokkens
3. Jannie Zwerver	12. Ytsje Holtrop
4. Gerrit v/d Duim	13. Tineke Zoetendal
5. Evert Roukema	14. Ruud Wagemakers
6. Bareld Bijma	15. Jolanda de Jong
7. Anne Kramer	16. Theun de Vries
8. Hanneke Visser	17. Feiko Jansma
9. Fintsje Schuurman	18. (slot!) Geert Sjoerdstra

KORFBALGEMIJMER

1. Memoires van een korfballer

Korfbalend Joure viert haar 50-jarig jubileum. Hartstikke leuk denk je dan. Tegelijkertijd realiseer ik mij dat ik daar een groot deel van heb meegemaakt. Je wordt ouder papa flitst door mijn hoofd. In gedachten nog fris en fruitig en 18 voor altijd. De werkelijkheid is echter dat er sinds mijn eerste korfbaltraining al 39 jaren zijn verstreken. Een aaneenschakeling van louter hoogtepunten? Nou dat niet natuurlijk, maar terug kijken gaat vaak gepaard met een roze bril en dat zorgt er voor dat het allemaal net even wat rooskleuriger oogt. Tot zover de inleidende beschietingen. Nu is het tijd om enkele tipjes van de korfbalhistorie op te lichten.

Per ongeluk

Korfballer in hart en nieren? Jazeker, alleen de start was zeker niet bewust. In 1970 ronselde KC De Jouwer korfballers op de lagere scholen. In mijn geval kwam buurman Harm Brink het lokaal binnen en vroeg of er kinderen waren die wilden gaan korfballen. Ik had toen al moeite om te luisteren en dacht dat het om volleybal ging. Dat leek me wel leuk, dus ik stak spontaan mijn vinger omhoog. Thuis gekomen vertelde ik vol trots dat ik mij aangemeld had bij de volleybalclub. Niet tot groot genoegen van mijn ouders overigens, want sport stond bij ons thuis niet op het menu. Ze zullen wel gedacht en/of gehoopt hebben dat het een tijdelijke bevlieging zou zijn. Afijn, binnen een week kwam ik tot de ontdekking dat ik me voor een heel ander spelletje had opgegeven dan ik had gedacht. Ondanks mijn aanvankelijke teleurstelling vond ik het al snel heel leuk om met jongens en meisjes te sporten.

Het eerste jaar beperkte mijn bijdrage zich tot trainen. Er was toen slechts 1 pupillenteam en daarvoor kwam ik niet aanmerking. Niet goed genoeg. Pas na een jaar keerden mijn kansen en mocht ik echte wedstrijden spelen. Vanaf dat moment is het korfbalvirus in alle hevigheid toegeslagen.

Familiestrijd

Korfbal is nog steeds een echte familiesport en zal dat waarschijnlijk altijd blijven. Ook ik ben blijven hangen aan een echte korfbalster. Al leek het daar in 1972 nog niet op. In dat jaar werden de huidige korfbalboxen feestelijk geopend. Inmiddels gefuseerd met de voetballers van Sc. Joure, organiseerde de afdeling korfbal het kampioenschap strafworp nemen. Toentertijd lag de strafworpstip voor alle korfballers (groot en klein) op een afstand van 4 meter voor de korf. Dat is nog eens wat anders dan de 2.5 meter van vandaag de dag.

Na de nodige voorrondes ging de finale tussen Tiny Zwerver en mij. Er werd toen geen onderscheid gemaakt tussen jongens en meisjes, dus er kon maar OOn kampioen worden bij de pupillen. Korfbal was emancipatorisch zijn tijd ver vooruit. Na een bloedstollende finale bleek ik 1 strafworp meer te hebben gemaakt. Zilver voor Tiny en goud voor mij. Tot op de dag van vandaag is dit nog steeds een zeer gevoelig onderwerp in huize Bergsma.

Buiten wassen

In het begin van de jaren 70 beschikte niet iedere vereniging over goede velden en voorzieningen. Zeker in de kleinere dorpen was het vaak behelpen. Het was geen uitzondering dat, voordat er gespeeld kon worden, de koeienvlaaien of schapenkeutels nog van het veld gehaald moesten worden. De weilanden werden multifunctioneel gebruikt. Alleen wisten ze toen nog niet dat het zo heette. De wedstrijden tegen M en I uit Gersloot (al lang ter ziele) staan mij nog helder op het netvlies. De boer tegenover het veld had een hok op zijn erf dat dienst deed als dorpscafé, annex kleedruimte voor de voetballers en korfballers. In het hok was een half schot geplaatst. Er werd vooraf geloot wie zich waar mocht verkleden, voor of achter het schot. Dat gaf altijd weer de nodige hilariteit. Douches en toiletten waren niet in de buurt. De meisjes mochten, indien nodig, gebruik maken van de wc in de boerderij. Na afloop van de wedstrijd had de boer een paar emmers met koud water klaar staan, waarmee wij ons konden oprispen. Dat waren nog eens tijden. Geweldig om meegemaakt te hebben.

Konijnen en auto's

In het midden van de jaren 70 was Gerrit van der Duim mijn coach bij de A aspiranten en later de junioren. Een bijzondere man. Gedreven tot op het bot en behept met enkele bijzondere hobby's en eigenschappen. Van der Duim zat tot over zijn oren in de konijnen. Fokken, keuringen, tentoonstellingen, noem maar op. Er ging bijna geen uitwedstrijd voorbij, of we moesten voor of na de wedstrijd nog even ergens langs om een konijn op te halen of weg te brengen. Ja, Van der Duim ging efficiënt met zijn tijd om. Ondanks de vele toeristische routes waren wij als jongens er altijd als de kippen bij

om bij Van der Duim in de auto te zitten. Dat waren altijd bijzondere ervaringen. De manier van rijden was in onze ogen spectaculair. Hij reed zoals hij was. Vol passie, zo nu en dan kort voor de kop, maar het hart op de goede plek. In de auto betekende dit plankgas (op voorstel van de jongens), op het laatste moment afremmen voor de bochten (tot schrik van iedereen, ook van andere weggebruikers) en onderweg kleurrijk vertellen over de konijnen (aangemoedigd door de jongens). Kortom iedere uitwedstrijd was in onze beleving een avontuur.

Bloed aan de paal

Als speler van Joure 1 heb ik natuurlijk ook van alles en nog wat meegemaakt. Wat mij vooral is bijgebleven zijn de derby's tegen Doniaga (Langweer/Sint Nicolaasga) en de soms verontrustend lage scores tijdens de zaalwedstrijden. De wedstrijden tegen Doniaga waren altijd beladen. De onderlinge duels waren messcherp. Op het veld werden tegenstanders moedwillig onder het gras gestopt of de struiken in gelopen. In de zaal werd zelfs niet geschroomd om tegenstanders bewust tegen de muur te laten knallen. Alle middelen leken geoorloofd om tot winst te komen. Zowel fysiek als verbaal. Als we in de zaal tegen elkaar speelden barsten de tribune en kantine van de Stuit uit hun voegen. Tot de nok toe gevuld met publiek uit beide kampen. Een geweldige entourage om in te mogen spelen. Deze wedstrijden waren op het lijf geschreven van Siemen Talman en Eelke Jellema. Beide mannen stonden fysiek hun mannetje en schroomden niet om hun fysiek in de strijd te gooien. Je had ze er graag bij in deze 'battles' Wat hebben die mannen een duels uitgevochten met Piet Tiersma van Doniaga. Verbaal was Anne Kramer onze topper. Hij kon moeiteloos het bloed onder de nagels van de tegenstanders halen. Die gingen dan over de schreef en Anne speelde de vermoorde onschuld. Aan Minke Peerenboom, die jammer genoeg geen kinderen kon krijgen, werd onder de wedstrijd doodleuk gevraagd hoe ze het met de oppas hadden geregeld. Schaamteloos, maar het doel heiligde alle middelen. Er moest gewonnen worden, hoe dan ook.

Het dak eraf

Een van de hoogtepunten uit de vele derby's is een thuiswedstrijd in de zaal. We zaten in de eerste helft geen moment in de wedstrijd. Doniaga walste over ons heen en stond bij rust met 1-10 voor. Ons publiek was geschokt over deze oorwassing. Wat er zich in de rust heeft afgespeeld is mij niet meer helder. Er zullen ongetwijfeld harde woorden zijn gevallen en met deuren en waterflessen zijn gegooid. Wat het ook geweest mag zijn, in de tweede helft stond er een heel ander Joure 1 in het veld. Na het laatste fluitsignaal van de scheidsrechter stond er een 11-10 eindstand in ons voordeel op het scorebord. Hoeveel slachtoffers er die wedstrijd zijn gevallen, kan ik mij niet meer herinneren, maar het euforische gevoel na het laatste fluitsignaal zal ik nooit meer vergeten. De Stuit stond op z'n grondvesten te schudden. Het bleef nog lang onrustig.

Voetbaluitslagen

Het weinige aantal doelpunten is mij ook bijgebleven. Begin jaren 80 werd er in de zaalcompetitie bijzonder weinig gescoord. Als je in staat was 10 x te scoren, dan was je nagenoeg zeker van de overwinning. Negatieve uitschieters waren de 3-1 overwinning op TFS (Drachtstercompagnie) en de 1-2 nederlaag tegen OKO (Grootegast) op 19 februari 1983. Ik ben normaal gesproken niet zo sterk in data's, maar de dag na ons huwelijk weet ik mij nog goed te herinneren. Kennelijk hadden het feest en de nachtelijke inspanningen van sommige teamleden (het duurde wel erg lang voordat de claxon in werking kon worden gesteld) zoveel energie opgeslokt, dat er voor de wedstrijd tegen OKO geen puf meer was.

Poldermodel

Er zijn in de afgelopen decennia vele beslissingswedstrijden gespeeld door Joure 1. De ene keer voor een kampioenschap, een andere keer voor promotie naar een hogere klasse en soms om degradatie te voorkomen. In 1981 moesten we tegen Emmeloord spelen om promotie naar de 3e klas. Deze partij werd in een afgeladen sporthal in Balk met 5-3 door ons gewonnen. Het was de debuutwedstrijd van de jarige Bareld Bijma (toen nog junior). Hij verving de geblesseerde Klaas van der Duim. De afgelopen 25 jaar hebben we nog heel vaak de degens met Emmeloord gekruist. De laatste 10-15 jaar weliswaar op een lager niveau, maar de tegenstanders bleven dezelfde en de wedstrijden werden altijd op het scherpst van de snede uitgevochten. Vele jaren ging de strijd om het kampioenschap in de reserve klassen tussen onze beide ploegen. Meestal eindigde het in het voordeel van de jongens en meisjes uit de polder, omdat ze gedurende het seizoen constanter waren. Die ene overwinning uit 1981 blijft voor mij echter de mooiste.

Aan het stuur

Buiten het spelen heb ik in de afgelopen 39 jaar nog vele dingen mogen doen binnen de club: trainer/coach van diverse jeugdteams, coach van Joure 2 en 3, penningmeester, samen met Tiny het wedstrijdsecretariaat senioren, voorzitter, algemeen bestuurslid Sc. Joure, stencilaar van 't Trochrinnerke (ver voor het digitale tijdperk), organisatie toernooien, plaatjes draaien op feestavonden in het oude clubhuis, bondsscheidsrechter, voorzitter tc-jeugd, voorzitter tc-senioren, scheidsrechter contactpersoon..... Een grote variëteit en over al die dingen zijn boeken vol te schrijven, maar wees gerust dat ga ik niet doen.

Kostenbesparing

In het begin van de jaren 80 hebben we verschillende toernooien op ons complex georganiseerd. Gedurende een aantal opeenvolgende jaren hebben wij het Fries kampioenschap voor pupillen georganiseerd en zelfs 1 keer het Nederlands kampioenschap voor pupillen. Die editie werd volgens mij gewonnen door De Lege Gean. Een zeer talentvolle lichting. Zij staken toen met kop en schouders boven de rest uit. De pupillen van toen bleven heel lang bij elkaar en schopten het later zelfs tot de Hoofdklasse.

Het organiseren van die toernooien deden we helemaal zelf. Vanuit de bond waren er geen draaiboeken. Natuurlijk wilden we alles zo professioneel mogelijk doen, maar we hadden geen cent om uit te geven. In dat soort tijden viert de creativiteit natuurlijk hoogtij. De programmaboekjes maakten Janny van der Velde (voorheen Zwerver) en ik op het werk van Janny.

Bij Ingenieursbureau Oranjewoud in Heerenveen maakten we op zaterdagochtend al typend, knippend en plakkend een programmaboekje. Het kopiëren moest op slinkse wijze gebeuren. Ieder personeelslid had een sleutel om het kopieerapparaat te activeren. Tegelijkertijd werd zo het aantal kopieën bijgehouden die iedereen maakte. Gelukkig had Janny de beschikking over meerdere sleutels, zodat zij later geen lastige vragen hoefde te beantwoorden over de vele kopieën die waren gemaakt.

Korfbalmekka

In 1985 hebben Klaas Visser, Sjoerd Zwerver en ik samen met de provinciale commissie het Drie Provinciën Toernooi georganiseerd. Ruim 2.000 korfballers waren die dag te gast op ons complex. De wedstrijden werden op maar liefst 26 verschillende korfbalvelden gespeeld. Voor 1 dag was Joure korfbalhoofdstad van Noord Nederland. Commercieel een groot succes voor heel Sc. Joure, maar ook in sportief en organisatorisch opzicht een 'boppeslach'. Joure stond nadrukkelijk op de kaart. Daarna heb ik nog 10 jaar lang als lid van de provinciale commissie het DPT-toernooi op verschillende locaties binnen en buiten Friesland mede georganiseerd. Leuk om te doen en je doet veel contacten op. Tot zover mijn (gekleurde) blik op een deel van onze korfbalhistorie. We zien elkaar.....

Lourens Bergsma

Weetje:

Korfbalvereniging "De Jouwer" had als clubtenue:
een wynrode cirkelrok/short en een wit shirt.

2. Ruim 40 jaar korfbalherinneringen

Mijn eerste contact met de korfbalvereniging De Jouwer had ik, toen ik in de zomer van 1966 op sollicitatiegesprek in het gemeentehuis in Joure was. Na een gesprek met het college van burgemeester en wethouders morgens had ik 's middags een kennismakingsronde met de nieuwe collega's van de afdeling financiën waar ik zou komen te werken. Op een gegeven moment kwam er iemand binnen die zich voorstelde als Gerrit van der Duim. Ik vertelde dat ik Fré Koelma was en dat ik uit Oldeholtspade kwam. Hierop stelde Gerrit direct de vraag: Korfbal je ook bij SCO? Dat was inderdaad het geval.

Onze gezamenlijke belangstelling voor het korfbal was ook de reden, dat toen ik in Haskerland werkzaam was, we elke maandagmorgen wel even tijd konden vinden om over de wedstrijden van het afgelopen weekend te praten.

Eind 1967 stond ik weer eens bij Gerrit te praten, toen ik mij liet ontvallen, dat ik eigenlijk wel belangstelling had voor een woning in Joure omdat Pietje en ik trouwplannen hadden. Gerrit was op dat moment betrokken bij de toewijzing van huurwoningen die toen nog in beheer waren bij de gemeente. Toen Gerrit onze plannen hoorde was zijn eerste vraag: Als jullie in Joure komen wonen, gaan jullie dan ook bij De Jouwer korfbal? Toen ik dat bevestigde was het een fluitje van een cent en ons werd een woning toegewezen.

Vanaf het seizoen 1968/1969 heb ik, met enige onderbrekingen, tien jaar in het eerste korfbalteam gespeeld. Als mooiste wedstrijd van deze periode herinner ik mij een wedstrijd tegen Drachten die ging om het kampioenschap in onze klasse. We wonnen in de laatste seconde met 10-9 door een doelpunt van Tineke de Jong. Als trainers gedurende deze periode herinner ik mij nog Gerrit Tichelaar, Evert Roukema, Sjoerd Zwerver en Herman de Vries. In 1978 kwam ik in het derde. Dit team bestond uit hoofdzaak uit "oudere spelers" en spelers die ook in het eerste hadden gespeeld. Met dit team hebben we zowel op het veld als in de zaal veel kampioenschappen behaald. Voor tegenstanders en ook scheidsrechters waren we wellicht niet altijd even plezierig. Er werd namelijk ontzettend veel gepraat en commentaar geleverd. Ook onderling werd de nodige kritiek gespuid. Maar het was wel zo, dat na afloop alles weer werd vergeten en vergeven.

Het was soms leuk om de reacties van de tegenstanders te horen als ze ons de zaal zagen inkomen. Zo werd bij een wedstrijd tegen een ploeg van Harich door hen de opmerking gemaakt van: Horen deze lui niet in Talma Hiem thuis? Dit is het verzorgingstehuis in Balk. Na afloop van de wedstrijd wisten ze wel beter. Het werd een dikke overwinning voor ons. Ook de jeugd kon soms leuk reageren. Toen een ploegje aspiranten in Jubega Piet Veenstra en mij, met onze fraai gekleurde hardos de kledbox binnen zagen komen, merkte één van hen op: Is dit pake-korfbal?

Een trainer hadden we alleen in de beginperiode namelijk Gerrit Bergsma. Na het vertrek van Gerrit verzorgden we zelf de training. Hoogte punten waren altijd de rondjes om het veld, waarbij halverwege werd gestopt omdat er een mop moest worden verteld. Ook het uitwisselen van nieuwtjes en plaatselijke roddels vonden dan plaats. Een ander festijn was het partijtje aan het einde van de training, waarin de meesten zich flink konden uitleven.

In 1998 was de lichamelijke toestand van een aantal spelers van ons team dermate slecht geworden, dat we hebben besloten te stoppen. We zijn echter wel actief gebleven voor de vereniging. Omdat we toch nog op een bepaalde manier aangeduid moesten worden werd door één van onze speelsters de naam team-Fré bedacht. Dit omdat ik steeds aanvoerder van ons team was geweest. Een hele eer om hieraan je naam te mogen geven. Als team-Fré hebben we jarenlang het clubblad in elkaar gezet en de laatste jaren maken we éénmaal in de maand de kantine schoon. Dit gebeurt vooral om het onderlinge contact in stand te houden. Door de vele jaren dat we samen zijn opgetrokken is deze band toch wel hecht geworden.

Helaas zijn ons in de loop der tijd al een aantal teamgenoten ontvanllen, n.l. : Germ van der Veen, Betty Zoentendal en Klaas de Jong.

Naast actief korfballer ben ik ook nog in diverse andere functies actief geweest binnen de korfbal. In 1969 zijn Gerrit van der Duim en ik begonnen om binnen de korfbal een pupillenafdeling op te zetten. Meisjes waren er wel, maar geen jongens. Via de lagere scholen in Joure, kwamen we aan namen van jongens die nog niet aan sport deden. De ouders van deze jongens hebben we bijna allemaal bezocht. Het resultaat was dat we hierdoor over voldoende jongens konden beschikken om aan de competitie deel te nemen. Het ploegje dat aan de competitie deelnam werd door mij getraind.

Dit trainen heb ik gedaan tot de fusie met de voetbalvereniging Sc. Joure. Ik werd toen secretaris van deze vereniging. Dit heb ik gedaan tot en met 1975. Door ziekte ben ik hiermee gestopt. Van 1980 tot en met 1985 ben ik trainer geweest van het 1^e van de pupillen. Er was blijkbaar volop talent. Want we werden diverse keren

kampioen. Het geeft je een goed gevoel als je dan later de spelertjes, die je mee hebt opgeleid, ook in het eerste team ziet spelen.

Tenslotte ben ik nog 25 jaar druk doende geweest bij het onvolprezen Trochrinnerke. Eerst vooral als stencelaar en bezorger. Door de voorschrijdende techniek hoefden we de laatste jaren alleen nog maar te nieten. De laatste jaren ben ik bij het korfbal zelf niet of nauwelijks meer betrokken. Ook het bezoeken van de wedstrijden gebeurt niet meer. Oorzaak? Je kent de spelers nauwelijks meer en het spelletje wordt tegenwoordig volgestopt met tactische aanwijzingen. Dan merk je ook dat je ouder wordt, want dan hoor je jezelf soms zeggen: Vroeger deden wij dat heel anders. En was het spelletje veel leuker om te doen.

Fré Koelma

Weetje:

Rond 1920 werd er al gekorfbald op de Jouwer, zelfs door 2 clubs. Die overigens op 7 mei 1924 besloten tot een fusie. De vereniging kreeg de naam S.E.G. (Sport En Genoegen) en telde 40 leden. S.E.G. is echter niet zo heel lang actief geweest.

3. S.C. Joure, afdeling korfbal ziet Sara of is het Abraham

S.C. Joure, afdeling korfbal en ik zijn even oud. Beide 50 jaar.

Van die 50 jaar hebben we ca. 20 jaar samen intensief doorgebracht. Van ongeveer mijn 10e tot mijn 30e hebben we lief en leed gedeeld.

Lourens vroeg 'wil je meedoen en een stuk(je) schrijven in het kader van het jubileum. Natuurlijk wil ik meedoen omdat ik het een leuk idee vind. Nadat ik ja heb gezegd realiseer ik me dat dit een aanslag op mijn 'harde schijf' betekent.

Tijdens het dagelijks lopen met de hond in het veld komen er korfbalflarden boven. Leuke, minder leuke dingen, indrukwekkende gebeurtenissen, noem maar op.

Gelukkig helpt Kees met het ophalen van herinneringen en hebben we het jubileumboek '60 jaar voetbal met een vleugje korfbal in de Vlecke Joure' achter de hand.

Als pupil heb ik nog in het wijnrode rokje en witte shirt van KV de Jouwer mogen rondhuppelen op het sportveld achter de Openbare MAVO. In 1971 werden de korfballers geadopteerd door de S.C. Joure familie. Trainen en korfballen op de Hoge Zomerdijk en 's winters trainen in de gymzaal aan de Scheen en wedstrijden spelen in de sporthal 'de Telle' in Heerenveen.

Zowel bij de aspiranten als junioren in het 1e team gespeeld. Bij de senioren deed ik mijn best in het 2e. Duidelijk geen talent zoals myn suske Tiny, meer het type van een stevige paaldame

Bij de aspiranten waren we dik aan het puberen. In spijkerbroek trainen dat was pas cool, vet en gaaf.

Trainers plagen viel ook onder de categorie puberen. Trainer Roukema heeft ons team een keertje in totale ontredding in de gymzaal achtergelaten. In plaats van ons weg te sturen verliet hij zelf de zaal. Dit maakte erg veel indruk.

Tijdens de juniorentijd was ik naast spelen bezig met de Jeugdraad en Gjalt en Tine in het clubhuis helpen.

De Jeugraadtijd was echt een hele leuke gezellige tijd. Voetballers en korfbal­lers tussen de 12 en 17 jaar in één commissie. Als dat niet verbreed. Filmmiddagen, droppings in Gaasterland, crossen door Herema State, strafschoppen/-worpenfestijn, Sinterklaasmiddagen. Niets was ons te gek.

Als klapstuk hebben we als Jeugdraad een toneelstuk voor de jeugdleden gespeeld. 'Hoogheid uw ka-meel staat voor'.

In de Jeugdraad word je klaargestoomd voor het 'grote' bestuurswerk. Zo ook geschiedde. Als begelei-der van de pupillen werd ik al snel secretaresse van de jeugdcommissie. Daarna volgde ook het secre-tariaat van het korfbalbestuur. Ook heb ik nog een poos meegedraaid in het Algemeen Bestuur van SC Joure.

Destijds hadden we een bloeiende pupillenafdeling. Ik ging elke zaterdag met een pupillenteam op stap. Zo ook op de zaterdag van Jouster Merke met pupillen 3.

4 minimannetjes in de Panda. Fokke Bijma had een kaartspel gewonnen op de kermis. De kaarten wer-den uitgebreid bekeken en de jongens zaten heerlijk te gniffelen. Eenmaal op de plek van bestemming werd het me duidelijk dat het om blote borstenkaarten ging.

Ondanks of dankzij de kaarten wisten pupillen 3 dat seizoen kampioen te worden.

De jeugdcommissie had de gewoonte om regelmatig te vergaderen. Het was meestal gezellig en laat.

Appie de Vries had een filmpje over zijn korfbalkunsten. Deze wilde hij graag met ons, de jeugdcom-missie, delen. Het was leuk om zijn verrichtingen te bekijken. Als toegift had Appie nog een filmpje bij zich. Leuk dachten wij. Laat ons verrassen.....

Foei, foei, foei waren de legendarische woorden die toen worden uitgesproken.

De afdeling korfbal timmerde goed aan de weg. Ieder jaar werd er een school-korfbaltoernooi georga-niseerd. Wie herinnert zich niet de eeuwige rivaliteit tussen de Zuiderveldschool en de Lyts Luchten-veldskoalle. Ook vond jaarlijks het officieuze kampioenschap van de pupillen in Joure plaats. Als Kees het nummer 'Ring, Ring, Ring' van ABBA hoort roept hij altijd..... 'willen de volgende ploegen zich op veld 8 klaarmaken'. Ook heeft Joure het DPT 1x mogen organiseren.

Us mem had op vrijdagavond soep gemaakt voor alle vrijwilligers die zaterdags zouden meehelpen. De soep was 'verkeerd'. Sinds die tijd weet ik wat de Hondsdagen zijn. Dat ús mem heel erg sneu was hoef ik niet uit te leggen.

In 1984 waren SC Joure afdeling korfbal en ik 25 jaar. Feest met een fototentoonstelling en verkleed korfbalspelen. Een top­per. Vooral de voorbereidingen die aan zo'n feestdag vooraf gaan.

Wat op mij diepe indruk gemaakt heeft had niets met korfbal te maken. Een begeleider van een jeugd-voetbalteam kreeg 's morgens in het clubhuis voor de 1e keer een epileptische aanval. Dat was zeer heftig. Ik heb de hele dag last van trillende benen gehad.

In 1988 hebben Kees en ik onze afscheidwedstrijd tegen Waterpoort gespeeld. Tijdens de jaarvergade-ning van april dat jaar werd ik aangenaam verrast. Sinds die tijd mag ik me lid van verdienste van SC Joure noemen.

Samen met Kees naar Emmen. Een nieuwe uitdaging. Over korfbalrelaties/-huwelijk gesproken. Lou-rens en Tiny en vele andere zijn ons voorgegaan. Ik moet zeggen het korfbalhuwelijk zet zich, nu zon-der korfbal, voort in Klijndijk. Het voelt nog steeds goed.

Het warme gevoel voor SC Joure gaat nooit over.

De keren dat afdeling Korfbal op trainingskamp in Klijndijk is geweest voelde als een reünie. Je praat zo met iedereen verder waar je de vorige keer gestopt bent.

Us heit stuurt elke week het digitale Trochrinnerke. Tineke Zoetendal stuurt iedere keer trouw het clubblad. Iedere zondagavond kijken we op teletekst hoe Joure zon 1 heeft gevoetbald. De verrichtin-gen van neef Arjen (voetbal) en nichtje Nynke (korfbal) bij SC Joure worden ook gevolgd, hetzij op af-stand.

SC Joure afdeling Korfbal van harte gefeliciteerd met dit jubileum. Dat de 7 vette jaren mogen aanbre-ken. We hopen jullie gauw te zien.

En Lourens..... Kees en ik rekenen op een uitnodiging.

Jannie Zwerver

Weetje:

Na korfbalvereniging S.E.G. en voordat Kc. De Jouwer werd opgericht is er in Joure, voor een korte periode, nog een korfbalclub actief geweest. Deze vereniging heette W.W.Y.D (Wêz Wis Yn Doelen)

4. De Jonge Jaaren van Sc. Joure

De oprichting van de korfbalclub kwam mede tot stand door een paar korfballers van het eerste uur te weten Piet Schukking en Sipke Heida. Ze waren lid geweest van U.T.Y. uit Terkaple, die toen ter ziele ging.

Schukking kwam er bij de kapper De Wrede achter, dat ik ook gekorfbald had een we1 bij M en I in Gersloot. Hij kwam mij Op de Bouwen, waar we toen woonden, opzoeken en vroeg of ik met een aantal, ook korfballers belangstelling had in Joure een club op te richten. Men had toen al met de F.K. B. een propagandawedstrijd georganiseerd voor die zaterdagmiddag. De wedstrijd vond plaats achter de openbare U.L.O. en ging tussen Stânfries en Friso, met uitleg van het korfbalspel door de heer Hofstra F.K.B. bestuurslid.

Op 13 mei 1959 is er een oprichtingsvergadering belegd in het Tolhuis aan de Appelwijk. Er waren 25 toekomstige leden aanwezig, waaronder ook U.T.Y -leden. Het eerste bestuur bestond uit Sipke Heida, voorzitter, Rie Fokkens-Huitema, secretaresse, Sjouke Talman, penningmeester, Piet Schukking, wedstrijdsecretaris en lid mevrouw E. Hof-Wemer.

De twaalfalcommissie bestond uit Schukking, Jannes Terpstra en Gerrit van der Duim Een naam voor de club hadden toen nog niet. We opperden toen van "De Plecke", maar die naam had de tafeltennisclub ook. Anderen voelden er niet voor dat de korfbal dezelfde naam zou dragen, daar is toen maar van afgezien. In één van de volgende ledenvergaderingen is toen de naam "De Jouwer" aangenomen.

Met toestemming van de gemeente en de directeur van de U.L.O.-school de heer Lesterhuis, konden wij gebruik maken van het veld achter de school. Het korfbalmateriaal mochten we onder in de kelder van de school opbergen. Later mochten we ook twee kleedlokalen gebruiken.

Het duurde niet lang of we moesten van veld veranderen, daar er een nieuw sportveld zou worden aangelegd. We verhuisden toen naar het expositieterrein achter Lyts Luchtenfjild. Het was niet daar niet ideaal: te veel water als het had geregend.

Het korfbalmateriaal verhuisde naar de garage van Sipke Heida aan de Kerkstraat, die had toen een auto.

We hebben daarna nog op de velden van Sc. Joure gespeeld en zijn daarna, toen naar het nieuwe veld bespeelbaar was, teruggekeerd achter de U.L.O.-school.

Ledenvergaderingen en kampioensfeestjes hadden we bij cafe v.d. Leij aan de Zijl.

Intussen was ik a1 wedstrijdsecretaris van het derde, vierde en juniorentwaalfial, dit om Schukking te ontlasten. In de eerstvolgende ledenvergadering in 1964 volgde ik Talman als penningmeester op.

Om wat meer financiële armslag te krijgen werden er tal van evenementen b&t, mals koekacties, bierglazen en balpoint verkopen.

Door Hyltje Brink werden sokkenbals georganiseerd bij Hotel van Terwischa.

Het vervoer naar uitwedstrijden was een moeilijk punt. Dit gebeurde per fiets, met openbaar vervoer (bus) of er werd een busje bij Valkema gehuurd, soms met chauffeur.

Naast het penningmeesterschap bleef ik wel wedstrijdsecretaris, dat heb ik altijd met veel plezier gedaan, alhoewel het soms moeilijk was een twaalfstal samen te stellen.

Dit is zo'n beetje de eerste vijf jaren van de vereniging, dat met de oprichting gepaard ging. Er werd natuurlijk ook nog gekorfbald, het eerste kampioenschap van het eerste twaalfstal in de tweede klas van de F.K.B op zaterdag 26 augustus 1961 was toen een feit.

Ik haalde pas mijn rijbewijs op mijn veertigste, maar was daarna toen ik een auto had, iedere zaterdag de klos, om met spelers te rijden. Zo ook een keer naar S.C.O. junioren, altijd een geduchte tegenstander. Ik denk dat we verloren maar de wedstrijd werd in de auto opnieuw gespeeld toen we terugreden. Ik sloeg daardoor op de rotonde in Heerenveen af naar Haskerdijken.

Ook komt in herinnering de bruiloft van Fré en Pietje Koelma in Noordwolde De voorzitter toen Sipke Heida sprak het bruidspaar in het Fries toe hij had niet door dat hij in de achterhoek van Friesland was en is toen ras in het Nederlands overgegaan Ook als blijk van waardering kreeg ik tijdens een feestavond van toen al Sc. Joure een

"Kealepoat"-trofee uitgereikt

Naast mijn bestuurswerk voor De Jouwer en Sc. Joure ben ik ook nog secretaris van het Korfbalrayon Heerenveen geweest *en* penningmeester van de sportweekcommissie, waarin Schukking en Zwerver ook zitting hadden. Het is jammer dat een Piet Schukking, Sipke de Jong en Klaas de Jong als ex-bestuursleden, en de overige leden die ons zijn ontvallen het 50 jarig jubileum niet meer mee kunnen maken In 1984 heb ik als voorzitter in het Perk van sporthal De Stuit met meerderen tijdens een heel plezierige avond afscheid genomen.

Ik heb daarna nog een aantal jaren het Trochrinnerke met Heman Bosch elke maandag laten verschijnen. Zo ook met Jan Sloothaak het clubblad gedrukt.

Gerrit van der Duim

Weetje:

Kc. De Jouwer startte na oprichting in 1959 met 2 senioren teams (toen nog 12 tal) in de competitie. In 1960 werd er ook met aspiranten aan de competitie deelgenomen.

5. Herinneringen van een korfbaltrainer

Hoe komt iemand in aanraking met korfbal? In mijn geval was dat door de lagere school in Oentsjerk. Het hoofd van de school - toevallig mijn vader- deed tijdens de gymlessen in 1943 verschillende spelen met ons zoals b.v .kastie, handbal en korfbal. Ik zie ons nog naar het grasveldje lopen met 2 korven - 1 rode en 1 witte-, de lijnen en hoekvlaggen. Zo werden ons de eerste beginselen van het spel bijgebracht. Schoolkorfbal, ook toen al heel belangrijk. Korfbal so wie so belangrijk, want daardoor leerde ik mijn vrouw kennen. Er sprong tijdens een wedstrijd -tegen Vlug en Vaardig uit Garijp- een vonkje over en dat liep tenslotte uit op een korfbalhuwelijk. Daardoor korfbalden later 3 van onze 4 kinderen. Waarom Vlug en Vaardig genoemd? Dat was een uitstekende vereniging waar altijd een goede trainer was. De trainer kwam uit Wartena (Sparta). Zo waren daar achtereenvolgens Pieter Bergsma,

Jeen van der Berg en Louw van der Werf. Laatstgenoemde verzorgde trainingen in de 50er jaren en tijdens de vakanties werd me toegestaan om mee te doen. Daar werd me duidelijk dat trainen in beweging met de bal met de bal heel inspirerend was. De balvaardigheid en de conditie werden daardoor beter. De spelers van de vereniging waren vaak elke avond op het veld te vinden, bezig om de schotvaardigheid te verbeteren. Er zaten dan ook prima schutters bij. En aangezien aanvallen de beste verdediging is, zal schottraining veel aandacht moeten hebben. Helaas heb ik niet veel van deze trainingen kunnen bijwonen..

Mijn korfballeven ging eigenlijk trainerloos voorbij. Dat wil niet zeggen trainingsloos. Na mijn diensttijd werd Leiden de woonplaats en Pernix de korfbalclub. Het was een prima club, waar je veel kon leren. Dat gebeurde door naar wedstrijden te kijken, sommige spelers op de voet te volgen en elke vrije woensdagmiddag op het veld door te brengen. Doelen, doelen en nog eens doelen en dan partijtjes met 8 spelers onder 1 korf te doen. Ongetwijfeld zal iemand zeggen: "Wat heeft dit alles nu met S.C.Joure te maken?" Waarschijnlijk heeft het mij er toe gebracht om trainingen op mij te nemen vanaf 1971. Er waren door dit alles bepaalde ideeën ontstaan, hoe een training kon worden aangepakt. Er waren in die tijd namelijk geen cursussen om trainer te worden. Het waren je eigen ervaringen en misschien wat intuïtie die daarbij hielpen. De junioren vormden het eerste werkterrein. Met veel moeite kon er soms een twaalftal op de been worden gebracht. Als er een speler te weinig was keek ik op de mavo, waar ik toen les gaf, eens om me heen en vroeg een leerling of hij/zij mee wilde doen. Stel je voor, dat zou in deze tijd niet meer gaan. En soms leverde dat ook nog goede resultaten op. B.v. Eelke Jellema. Een harde werker die nooit verstek liet gaan.

Een mooie tijd die in 1973 resulteerde in een wedstrijd om het kampioenschap van Friesland. De tegenstander was SCO. Er werd met 1-2 verloren in een volgens de krant aantrekkelijke wedstrijd. Wel weinig doelpunten trouwens. Na een 1-1 stand deed Sake Koelma- broer van Fré Koelma, en later een uitstekende speler van SCO 1- ons de das om. Maar daarom niet getreurd. Met hetzelfde team trokken we eens naar M.N.W. uit Hijum. Met 13 personen in één bus! Dat was een duur reisje!

Na afloop wilden de jongens een pilsje drinken. Maar dat was bij mij aan het verkeerde adres. Tegenover de ouders was dat m.i. niet verantwoord. Bovendien was mijn standpunt dat sport en alcohol niet samen konden gaan. De overwinning kon dus op deze manier niet gevierd worden, en er was toen ook geen tegenspraak, of tenminste het kwam mij niet ter ore.

Na enige jaren junioren te hebben getraind verliet de trainer van de senioren S.C.Joure en er werd mij gevraagd om de selectie onder mijn hoede te nemen. Daar zaten "betûfte" spelers en speelsters in, maar het was wel een uitdaging. Er volgde een mooie periode waar ik nooit spijt van heb gehad. De contacten met de spelers/speelsters waren goed. De resultaten afwisselend, maar er zaten dan ook heel goede tegenstanders bij. B.v. R.O.G. uit Groningen, Vlug en Vaardig uit Garijp., De Lege Geaën, Drachten, De Driehoek enz. Het was opvallend dat er in Joure in die tijd nog veel mensen speelden die oorspronkelijk voor een andere club hadden gespeeld. Ze waren wel een voorbeeld voor anderen, want de jeugd werd er door geïnspireerd, en de jeugdafdelingen bloeiden. Zo had de club in een bepaald jaar b.v. 3 juniorenteams en 8 pupillenteams. Wat dat betreft ziet de toekomst voor het huidige korfbal van Joure er gelukkiger zonniger uit dan het is geweest. Een pluim voor de jeugdcommissie!

We traiden toen 1x per week 1 · uur. Dat was niet veel. Maar "Tiden hawwe tiden". Zo was het nu éénmaal. Een enkele keer werd er een extra training ingelast. Het samenstellen van de twaalftallen was in sommige gevallen een zorg. Er werden natuurlijk altijd mensen teleurgesteld. Dat waren niet de mooiste momenten, Gelukkig ging men er goed mee om en was de sfeer goed. En een goede sfeer is natuurlijk bepalend voor het plezier waarmee je speelt, én voor de resultaten. Het werd ook duidelijk dat positief commentaar beter werkte dan afkeurende opmerkingen vanaf de kant.

Er wordt wel eens gedacht dat een coach vanaf de kant het spel kan beïnvloeden. Mijn ervaringen zijn ook wel eens anders geweest. Door omstandigheden zag ik me wel eens genoodzaakt het twaalftal alleen te laten. En toen werd er twee keer een heel goed resultaat gehaald! Een 8-2 overwinning op Vlug en Vaardig (Titelkandidaat!), en 9-9 tegen De Lege Geaën. Over deze laatste wedstrijd stond in het Friesch Dagblad "Er wordt wel eens beweerd dat de zaterdagafdeling van de tweede klasse zwakker is dan de andere afdelingen. Nu, vergeet dat maar, want wat ons daar in Joure werd voorgeschoteld was vaak korfbal van hoge klasse."

Na drie jaar was het m.i. tijd om het wat rustiger aan te doen wat het trainen betrof omdat er ook andere verplichtingen waren. De aspiranten A werden toen aan mij toevertrouwd. Er zaten talentvolle jongeren bij, die later doorstroomden naar het eerste. De trainingen waren niet altijd even leuk. Soms in kou en sneeuwbuien, aan het begin van het seizoen in extreme hitte, maar ze gingen er voor. Soms

was de tegenstander veel te sterk. Dat gold b.v. de ploeg van Kinea. De opdracht was toen om de bal zo lang mogelijk in de eigen ploeg te houden. Desondanks werd er verloren met 10-1! Het tekende de kracht van de tegenstander.

Daar stond tegenover dat de A's in een volgend jaar kampioen werden, maar toen waren ze ook een jaar ouder. De leeftijdsverschillen spelen vaak een grote rol bij de jeugd.

Er is nog één belangrijk aspect dat het vermelden waard is. We waren er voorstander van dat spelers thuis een korf kregen, waar ze in hun vrije tijd hun energie op kwijt konden. De eigen vaardigheden werden beter en tegelijkertijd was het een middel om nieuwe leden te winnen

Het spreekwoord zegt : "Kijken doet kopen" maar hier inspireerde het tot meedoen..

Ik ben al jaren niet meer rechtstreeks bij het korfbal betrokken, maar het heeft nog altijd mijn liefde. En wat is het een prachtige sport om saamhorigheid , vriendschap en sportiviteit aan te kweken. De minister van Jeugd en Gezinszorg kan er zijn voordeel mee doen.

In deze herinneringen worden weinig of geen namen genoemd, hoewel die je steeds weer te binnen schieten. Maar waar begin je en waar houd je op.

Een sportgroet van Evert Roukema en de club veel succes toegewenst!

Weetje:

1959: Kc. de Jouwer ca. 30 leden
1971: Sc. Joure afd. korfbal 127 leden
(In het jaar van de fusie)
1980: Sc. Joure afd. korfbal 251 leden
2009: Sc. Joure afd. korfbal ca. 180 leden

6. Gemijmer in de marge

Van een niet nader te noemen jubileumcommissielid kreeg ik te verstaan dat het absoluut geen optie was mij te onttrekken aan het vastleggen van mijn korfbaloverpeinzingen in het jubileumjaar. (een korfbalhuwelijk leidt blijkbaar tot verplichtingen die de ambtenaar van burgerlijke stand tijdens de gebruikelijk opsomming wijselijk niet vermeldt....).

Hoe het ook zij; terugblikkend op de 36 jaar die ik van de 50 jubileumjaren als korfbalmens heb mogen meemaken, stel ik vast dat SC Joure en dan onze korfbalafdeling in het bijzonder, een niet onbelangrijke plek in mijn dagelijkse leven innemen.

Ook ik ben het "slachtoffer" van de ronselpraktijken die de toenmalige selectiespelers en bestuursleden ondernamen om de jeugdafdeling van nieuwe leden te voorzien.

Ik herinner me nog heel goed dat in 1974 in klas 4 van de basisschool een schoolteam werd geformeerd en ons in de gymzaal aan de Julianalaan onder leiding van Harm Brink de grondbeginselen van het spelletje werden ingeprent.

Voor zover ik me herinner was de ledenwervingsoogst op de EAB School wat aan de schrale kant maar samen met een 2-tal klasgenoten ben ik blijven hangen en al vrij spoedig werden korfbaltraining en wedstrijden belangrijker dan mijn judo-activiteiten die een gymzaal verderop plaatsvonden.

Of het bijzondere fenomeen dat het hier om een sport ging waarbij ook meisjes deel uit maakten van hetzelfde team, doorslaggevend is geweest voor de keuze om judo vaarwel te zeggen weet ik niet maar ik herinner me wel dat ik het toen al een aardige bijkomstigheid vond ;-)

Een heel scala aan jeugdtrainers heeft in de jaren dat ik van pupil tot junior mijn korfbalstappen heb doorlopen, iets toegevoegd aan mijn korfbalvaardigheden.

Als ik ze allemaal weer eens de revue laat passeren kom ik tot de conclusie dat Harm Brink, Siete Snip, Theun de Vries, Evert Roukema, Jan Venema en anderen, stuk voor stuk iets specifiek van hun kwaliteiten op ons over wisten te brengen.

Bij de één waren techniek en atletische aspecten een prioriteit, een ander wist heel goed aan te geven hoe bepalend een goede wedstrijdmentaliteit voor het eindresultaat kon zijn en weer een ander wist vooral enthousiasme voor het spel bij te brengen.

Zonder anderen te kort te willen doen staat voor mij vast dat A-aspirantentrainer Evert Roukema erg bepalend is geweest voor mijn ontwikkeling als speler en uiteindelijk de basis heeft gelegd voor latere progressie onder leiding van diverse trainers in mijn seniorenperiode.

Trainingen en wedstrijden waren momenten waar ik oprecht naar uitkeek; vooral uitwedstrijden en toernooien vond ik als pupil een bijzondere onderneming.

Met de hele ploeg op pad naar sportvelden en -hallen in onbekende oorden die in onze beleving mij lenver van de basis lagen. (Harich, Wyckel, Lemmer, Sneek, Heerenveen, Grou, Katlijk, Wolvega, Stegerda en zelfs Jubbega > wat waren het afstanden.....).

Ook het hele gedoe rond het vervoer naar de wedstrijden had iets magisch: het wekelijkse, met pen ingevulde en thuis regelmatig zoekrakende wedstrijdkaartje, het vertrek bij Hotel Reekers met de Vegelinsbank als verzamelpunt, nog even voor vertrek een schuimblok of een knots scoren bij sigarenmagazijn De Heij, het indrukwekkend mooie instrumentenpaneel van coach Harm Brink's Toyota, het gammele transitbusje van Thies de With uit Haskerhorne dat onderweg ook wel eens haperde waardoor een deel van de ploeg wel eens te laat voor de wedstrijd vreesde te komen, de soms wat onrustige rijstijl van pa v/d Duim in zijn Kadett na een verloren wedstrijd...; bijzondere momenten.

Tournooien aan het begin of aan het eind van een veldseizoen werden ervaren als de "slagroom op de cake", een niet te missen extraatje met zonder uitzondering reusachtige aantallen deelnemers van pupillen- tot seniorenteams uit geheel Friesland.

Als ik erover nadenk proef ik weer de geweldige schoolreisje-/vakantieachtige sfeer tijdens die toernooien waar we als vereniging altijd onze gezamenlijke stek hadden en het aan- en afreizen van de korfbalkaravaan uit Joure iets ongekend massaals had.

Bovendien was het natuurlijk altijd mooi weer, wat zeg ik; zonder uitzondering bloedheet op die tournooi- of zoals dat heette "seriedagen" en we werden ook altijd winnaar in onze poule..... toch?

Of laat ik me nu iets te veel meeslepen in de nostalgie?!

Natuurlijk ging het niet elke competitie van een leien dakje en troffen we regelmatig sterkere tegenstanders die ons hoeken van het korfbalveld lieten zien die we liever wilden overslaan maar langzaam maar zeker groeiden we ook door dergelijke ervaringen naar een bepaald niveau.

Op zeker moment ontstond er in de aspirantenperiode een 12-tal (jawel; the good old 3-vakskorfbaldays!) van spelers en speelsters dat zich onder leiding van Evert Roukema tot een zeer goed op elkaar ingespeeld team ontwikkelde.

Talent en werklust waren in de cocktail van spelers in de juiste balans aanwezig en op zeker moment was dit A-aspirantenteam een vaste waarde in de hogere jeugdklasse.

Net niet sterk genoeg om door te dringen tot het districtsniveau (nu hoofdklasse aspiranten) maar vaak op het randje van promotie en een geducht tegenstander waar rekening mee werd gehouden.

Met een kleine onderbreking door de eerdere overgang van enkele spelers i.v.m. de onvermijdelijke leeftijdsgrens/peildatum, bleef deze lichterling ook als juniorenteam in takt.

Het staat me nog goed op het netvlies dat het niet alleen een talentvolle maar ook qua saamhorigheid zeer hechte ploeg betrof.

Dat veranderde ook niet als in de zaal het 12-tal na selectierondes weer tot een 8-tal gereduceerd moest worden; het 1e en 2e juniorenteam vormden samen een selectie die met elkaar bleef trainen en dus gewoon bij elkaar bleef horen.

Buiten trainingen en wedstrijden werd ook veel met elkaar opgetrokken; (verjaardags-) feestjes waarbij Klaas v/d Duim als amateur diskjockey borg stond voor een muziekkeuze met voldoende "schuifelplaten", Jouster Merke vieren, de eerste horecastappen, onbegrijpelijke verliefdheden tussen spelers/speelsters die soms weer overgingen maar bij enkelen nogal hardnekkige vormen aannamen.....

Heel veel plezier in en om het veld met elkaar, gecombineerd met een goede korfbalbasis gelegd in de voorgaande jeugdteams, vormden een uitstekend vertrekpunt voor de opstap naar het hoogste junioreniveau: de districtsklasse.

Onder leiding van de van LDO afkomstige trainer Jan Venema en met Gerrit v/d Duim als coach werd na een 2x tegen SCO verloren beslissingswedstrijd, uiteindelijk concurrent LDO verslagen en promotie was een feit.

Die ervaring op districtsniveau was buitengewoon waardevol en heeft niet alleen betekenis gehad voor de ontwikkeling van enkele individuele spelers maar ongetwijfeld ook een positieve weerslag gehad op latere prestaties in de seniorenteams.

Voor mij persoonlijk is de juniorenperiode zeker als memorabel te bestempelen, heeft u even? : net 16 jaar oud liep ik al spoedig tegen een korfballende aannemersdochter aan waarvan ik lastig los kon komen, bleek ik na een "stage" bij Janny Zwerver erg veel plezier te beleven aan het trainen en coachen van pupillenteams, belande ik daardoor in de door de onvolprezen Rie Fokkens geleide jeugdcommissie (Rie was haar tijd ver vooruit met de introductie van managementtermen als "brainstormen" en "resumeren" toen wij nog dachten dat het wellicht ernstige aandoeningen waren....maar soit!), werd lid van de feestcommissie met o.a. Lourens, Klaas v/d Duim en Joke Knol en organiseerde met hen de immer speciale feestavond voor junioren en senioren in het clubhuis van Gjalt en Tine, waarbij ik in lichte verwarring aanschouwde hoe Tineke de Jong en Christa Brink innig gearmd en onmiskenbaar beneveld achterover van de barkruk vielen, waar Anne Kramer conform traditie een indrukwekkende rock & roll act opvoerde en Herre de Lange met de tuinboonstokken van Gjalt + zijn eigen geitewollen sokken een dermate gevaarlijk kampvuur opstookte dat het voormalige clubhuis er bijna aan ten onder ging, haalde ik samen met enkele teamgenoten het jeugdwedstrijdleidersdiploma, werd ik zowel in de zaal- als veldcompetitie na voorrondes en centrale trainingen geselecteerd voor het Fries juniorenteam (waarbij respectievelijk Eelke Jellema en Lourens en Tiny Bergsma me spontaan als personal coaches naar trainingen en de districtsfinale begeleiden!) en ik mocht als 17-jarige junior regelmatig invallen in het 1e seniorenteam van trainer/coach Bruin Lageveen.

Als klap op de vuurpijl mocht ik als basisspeler in het promotieduel tegen Emmeloord aantreden en wist ik in een soort van adrenalinerush de gevaarlijkste Emmeloordspeler een traumatische avond te bezorgen.

Ik scheurde daarbij uit mijn schoenen en eindigde de wedstrijd met aan de linkervoet een eigen exemplaar, aangevuld met de rechterschoen van de trainer.

Enigszins euforisch stapte ik per abuis na de overwinning de dameskleedkamer in waar ik onder luid gejoel door het schaars geklede vrouwvolk, subiet weer werd uitgejaagd > over traumatische ervaringen gesproken.....

Na de gewonnen promotiewedstrijd koerste Joure, met een ervaren, talentvol en gemotiveerd collectief gestaag omhoog in de districtsklassen.

De komst van Klaas en Hanneke Visser die hun Stânfrieservaring op overgangsklasse-niveau als bagage meenamen en later Cor en Fokje Hornstra (ex SCO) + de inbreng van voormalig overgangsklasse-trainer Feiko Jansma, gaven een extra impuls en uiteindelijk werd de 1e klasse van het District Noord bereikt.

Oud SCO-speler Robin van Dalen nam op zeker moment het stokje van Feiko Jansma over en in zijn periode bleek een door mijzelf verwaarloosde rugblessure dusdanig slijtage te hebben veroorzaakt dat ik trainingen en wedstrijden niet meer pijn-/pijnstillerloos door kon komen.

Het viel me zwaar om als 29 jarige de handdoek in de ring te moeten gooien maar rigoureuus stoppen was het enige alternatief omdat ik niet in staat bleek op recreatief niveau "gedoseerd" te korfballen. Dat besluit was letterlijk en figuurlijk behoorlijk pijnlijk voor iemand die altijd gedreven in het veld heeft gestaan.

Bestuurlijk en als jeugdtrainer bleef ik echter met heel veel plezier actief en mocht ik een steentje bijdragen aan zowel de belangen van onze korfbalafdeling als die van de omni-vereniging SC Joure.

Na een aantal jaren hobbelde ik met veel plezier weer een tijdje mee in een team bestaand uit oud selectiespelers waarvan bij het merendeel het lichaam de oorspronkelijke korfbalambities niet meer helemaal kon bijbenen m.a.w.: ik was in goed gezelschap. (het na de wedstrijd losmaken van elkaars veters was een heel gebruikelijk ritueel!)

In de tussentijd had ik samen met Lourens, Wiebren en Uilke de stoute scheidsrechterschoenen aangetrokken en beleefde ik er na het behalen van de relevante papieren, veel plezier aan om vanuit een andere invalshoek aan wedstrijden deel te nemen.

Ik mocht een aantal promotiestappen maken en werd zowaar geselecteerd om in 2005 enkele kwartfinales en een halve finale voor de landelijke hoofdklasse junioren te leiden.

Uiteindelijk raakte ik, aangewezen als reservescheidsrechter, door een merkwaardige speling van het lot ook nog verzeild in de door ca. 9000 toeschouwers gadeslagen juniorenfinale in Rotterdam (Ahoj), toen ik de na 5 minuten geblesseerd uitvallende collega mocht vervangen; het kan soms vreemd lopen.....

Een bijzondere ervaring maar ook hier gooide de slijtagepijn enkele jaren later uiteindelijk roet in het eten en heeft het zegevierende verstand me doen besluiten vooral plezier te beleven aan het trainen en coachen van jeugdteams > en dat lukt!

Het is ieder jaar weer een prachtige ervaring om jeugdspelers te zien groeien in hun korfbalkwaliteiten en hen te motiveren om daar zelf heel bewust en met plezier mee bezig te zijn.

Ik hoop nog een flinke tijd op die manier bij het spelletje betrokken te blijven en zie met genoegen dat de afgelopen jaren niet alleen onze jeugdafdeling een aanzienlijke groei doormaakt maar dat er ook steeds weer junioren zijn die zich melden om als jeugdtrainer hun steentje bij te dragen.

Dat biedt perspectief voor de toekomst!

Bareld Bijma

Weetje:

Onze huidige kleedaccommodatie is op zaterdag 20 januari 1973 officieel geopend.

Eerst was dit voor de afd. voetbal, korfbal maakt toen nog gebruik van de "oude" kleedboxen bij het C veld.

Nadat er nieuwe kleedboxen waren gebouwd bij het C veld ging de afd.korfbal over naar de huidige accommodatie.

7. Herinneringen aan korfbal in Joure

Het eerste jaar (1971), dat ik in Joure korfbalde was dat in geleende kleding, want KV De Jouwer zou verder gaan onder de naam SC Joure, afd. korfbal. We speelden toen achter de MAVO aan de Harddraersweg en we gebruikten de kleedkamers van de school. Daarna dus een verhuizing naar de velden van SC Joure. Bontje en ik hebben ongeveer 10 jaar in Joure gekorfbald en we hebben daarbij zowel hoogtepunten als dieptepunten meegemaakt. Vooral tijdens mijn periode als voorzitter was het een turbulente tijd met zelfs degradatie naar de afdeling Friesland, maar ook met een kampioenschap van Friesland van onze junioren en dat was onze hoop voor de toekomst. Ons ledenaantal groeide hard in die tijd en wij zaten zelfs bij de top 25 van grootste clubs in Nederland. Ook werd toen het wekelijkse clubblad (It Trochrinnerke) geboren.

We hadden destijds een gigantische pupillenafdeling met Janke ten Hoeve als grote stuwende kracht. Ik noem hier nu een naam, maar er waren op dat ogenblik zoveel mensen als kaderlid actief en daar neem nu nog altijd mijn petje voor af, want zij waren het die de enorme groei in goede banen hebben geleid. In mijn herinnering blijft nog altijd de open dag van de korfbalafdeling een grote plaats innemen. Een dag met een kleine fototentoonstelling van korfbal in Joure en omstreken door de jaren heen, waarbij ook veel oud korfballers kwamen kijken en van demonstraties korfbaltraining en wedstrijdjes door de hele dag heen en als afsluiting een gekostumeerde korfbalwedstrijd, waarbij van alles gebeurde, tot zelfs een bevalling tijdens de wedstrijd. Een geweldige inzet van iedereen en propaganda voor korfbal in Joure. Een ander hoogtepunt in mijn beleving was het kampioenschap in de derde klas in de zaal, waarbij wij KV Drachten achter ons hielden. Een club die daarna een grote sprong voorwaarts heeft gemaakt tot zelfs de hoofdklasse en dat is iets, dat wij nooit hebben kunnen bereiken. Het hoogste niveau was de eerste klasse en dat was ook niet slecht.

Verder staan de korfbalfeestjes nog in mij geheugen gegrift. Altijd een gezellige boel, waarbij zelfs een vreugdevuur, waarin sokken en veters werden verbrand, de barbecue van Gjalt en Tine tot een vormeloos stukje staal reduceerde en de vonken boven het dak van het clubhuis uit stegen, maar gelukkig zat de wind in de goede hoek en hoefde er geen brandweer aan te pas te komen. Ik herinner mij ook nog een wedstrijd in de zaal, ik zat op de tribune, waarbij de scheidsrechter een doelpunt goed keurde die nooit door de korf was gegaan. Ondanks protesten van de schutter van SC Joure, hij zei: Scheids de bal ging niet door de korf, maar de scheidsrechter zei: Ik constateer, en keurde het doelpunt goed. Het zijn zo maar een paar dingen, die wij ons nog herinneren en ons gezin heeft een prachtige tijd gehad in Joure en wij hebben altijd met veel plezier bij SC Joure gekorfbald. Ik wens jullie veel succes in de toekomst en denk altijd maar dat resultaten altijd gepaard gaan met goede en slechte tijden.

Anne Kramer

Weetje:

Heel Sc. Joure heeft jarenlang een shirtreclame van "Holiday IJs" gehad.

Ieder lid kreeg een embleem van de sponsor en deze moest men zelf op de voorkant (in het midden boven de groen baan) van het eigen shirt bevestigen.

8. Van Blauw Wit '31 via Stânfries naar Sc Joure

Wonend in Bartlehiem bij het beroemde bruggetje ben ik mijn korfballoopbaan begonnen bij Blauw Wit '31 in Wijns. Op tienjarige leeftijd begon ik met korfballen omdat mijn zussen ook hadden gekorfbald en er verder geen andere sport in de buurt was. Spijt van deze keuze heb ik nooit gehad. In het begin was er nog geen echt sportveld en speelden we op de "bult", een hoger gelegen stuk land van een korfbalminnende boer tussen Bartlehiem en Wijns. Omkleeden en wassen in de schuur was in die tijd heel gewoon. Toch was het een hele vooruitgang toen na een paar jaar in Wijns een echt korfbalveld met echte kleedboxen werd aangelegd.

Dat een weekend geheel gevuld was met korfbal was voor mij heel gewoon. Op zondag speelde ik voor Blauw Wit en op zaterdag viel ik af en toe in bij buurtvereniging Quick uit Birdaard. Tot het Blauw Wit bestuur er achter kwam en dit toch echt niet goedkeurde. Vele jaren heb ik met plezier in Wijns gekorfbald, samen met veel vrienden en vriendinnen die we nog jaarlijks op onze reünie treffen.

Toen ik Klaas tegen kwam, en hij ook nog een korfballer bleek te zijn, werd het alleen maar mooier. Klaas speelde bij Stânfries en ik ging graag kijken als ik zelf niet hoefde te spelen. Ook bij Stânfries was het soms moeilijk een wissel mee te krijgen en zo heb ik verschillende malen op de spelerskaart van iemand anders wissel gestaan terwijl ik lid was van Blauw Wit. Tot een invalbeurt is het helaas nooit gekomen.

Toen wij trouwden en in 1976 in Reduzum kwamen wonen, heb ik het nog een jaar volgehouden bij mijn oude cluppie te spelen. Klaas en ik trainden in die tijd zowel bij Blauw Wit als bij Stânfries. Na dat jaar heb ik de overstap gemaakt naar Stânfries. De overgang was wel groot van de derde klasse naar de overgangsklasse, maar na in de zomerperiode door Hessel Kuipers te zijn bijgeschoold, mocht ik op het veld net als Klaas in het eerste opdraven. Op het veld speelden we toen nog in twaalfallen en voor de zaalcompetitie moest er weer een selectie worden gemaakt voor een achttal en belandde ik in het tweede en Klaas in het eerste. Ook bij Stânfries hadden we een leuk team en vooral de toernooien bij Scaldis in Antwerpen waren één groot feest. Ook de verre uitwedstrijden naar Den Haag en Amsterdam waren leuke tochten. Voor de wedstrijd ergens gezellig koffiedrinken en na afloop vaak nog met het team ergens eten. Helaas was het niet altijd feest want door een onwillige knie raakte ik regelmatig buitenspel.

In 1978 gingen we in Joure wonen, maar konden het korfballen in Reduzum nog niet vaarwel zeggen. Zodoende hebben we talloze keren heen en weer gereisd tussen Joure en Reduzum. In die tijd hebben Anne Kramer en Gerrit van der Duim wel geprobeerd ons over te halen om bij Joure te korfballen, maar waagden we nog niet deze stap. Toen Hester zich in 1982 aankondigde, werd het gereis toch te belastend en hebben we besloten ons aan te melden bij Sportclub Joure. Ook hier hebben we weer een prachtige tijd gehad. Met Feiko Jansma als coach en veel jeugdige spelers werd er gebouwd aan een sterk team.

Dankzij onze oudere burens Spoelstra die altijd bereid waren op onze kinderen te passen, hoefden we nooit een training te missen. Hoogtepunten waren de verschillende beslissingswedstrijden om kampioenschappen in de derde klasse die wij, meestal als underdog, vaak wisten te winnen.

Vooraf hadden we geweten, waren we vast niet gegaan. Het ijzelde namelijk verschrikkelijk wat overigens wel een prachtig winters tafereel opleverde door de beijzelde bomen. De beslissingswedstrijd daarna in Akkrum werd zeer tegen de verwachting in, en na een heel matige start, overtuigend door Joure gewonnen. Wat mij vooral van die wedstrijd is bijgebleven, waren de talrijke Jouster toeschouwers en natuurlijk de champagne (of iets wat er op leek) na afloop in de kleedkamers.

Dat onze kinderen later ook gingen korfballen, was eigenlijk geen wonder omdat ze min of meer zijn opgegroeid op het korfbalveld. Jammer genoeg was ik door terugkerende blessures al vrij vroeg genoodzaakt met korfballen te stoppen. Wel heb ik daarna diverse jeugdteams begeleid als trainster/coach. Ook dat heeft me veel voldoening gegeven. Als bestuurslid draag ik nu nog graag mijn steentje bij aan het reilend en zeilend houden van onze club.

En natuurlijk ben ik als toeschouwer bij de wedstrijden ook altijd nauw bij de vereniging betrokken gebleven.

Zeker is dat SC Joure in deze vijftig jaar aan velen veel korfbalplezier heeft gegeven.

Er zijn spannende wedstrijden gespeeld, leuke feestjes en evenementen gehouden (niet te vergeten de fantastische trainingsweekenden in Bakkeveen en Klijndijk) en er zijn vriendschappen voor het leven ontstaan.

Ik wens SC Joure het allerbeste toe voor de toekomst. Ze zeggen altijd: wie de jeugd heeft, heeft de toekomst. En die jeugd, die hebben we bij SC Joure.....

Hanneke Visser

Weetje:

Over 11 jaar bestaat "Sportclub Joure"
honderd jaar.

Als oprichtingsdatum van geldt 20 maart 1920.

Maar de naamgeving is pas in 1965 ontstaan.

De Jouster Voetbalclubs "De Kooi" (opgericht in 1920, 20 maart) en "Friso" (opgericht in 1930) besloten in 1965 samen verder te gaan onder de naam "Sportclub Joure".

En 6 jaar later fuseerde dus ook korfbalclub "De Jouwer".

9. Korfbalmijmeringen van Fintsje Schuurman.

Toen we in december 1974 in Joure kwamen wonen, wist ik niet veel van korfbalclub Joure.

In mijn korfbalverleden had ik één keer een oefenwedstrijd met het Friese team tegen Joure gespeeld. Maar in dezelfde decembermaand stond Gerrit v.d. Duim bij ons op de stoep en nog geen week later speelde ik mijn eerste wedstrijd voor Joure.

Met het 2e team naar Groningen, samen in een busje met Siemen Talman als chauffeur.

Een verloren wedstrijd maar een geweldige 3e helft en tegen 4 uur 's nachts weer terug naar Joure.

Johan thuis ongerust, want in die tijd hadden we nog geen mobieltjes.

Vanaf dat moment wist ik dat korfbal voor mij in Joure de sport zou worden.

Met trainer Roukema en een fanatieke selectiegroep waren de trainingen voor mij een geweldige ervaring en binnen het jaar was Sc. Joure voor mij één van de mooiste en belangrijkste "hobby's".

In de vele jaren dat ik in het eerste speelde zijn de trainingen o.l.v. onder ander Roukema, Herman de Vries, Bruun Lageveen en Feiko Jansma voor mij altijd een feest geweest.

Zelf genoot ik het meest van het draven in het middenvak. (lange ballen van Eelke).

Nevenactiviteiten waar ik mij met heel veel plezier voor heb ingezet waren: het trainen van de pupillen, de clubblad redactie, het opstarten van het Trochrinnerke en het beheren van het wedstrijdsecretariaat. Hierdoor ontstonden de vele contacten zowel bij het korfbal als bij het voetbal. De zaterdag was de hele dag korfbal en 's zondags stond een groot deel van de korfballers weer langs de lijn op het voetbalveld.

Ook de jaarlijkse feestjes in het oude clubhuis bij Gjalt en Tine zullen we niet vergeten. Dat ook in die tijd al spelers met de fiets door de sloot op weg naar huis gingen zegt genoeg.

Toen een groot deel van ons 1e team het rustiger aan wilde gaan doen door in een lager team te gaan spelen, heb ik nog een geweldige periode meegemaakt als "oudere" speelster tussen de jongeren.

Het afscheid was voor een mij een hoogtepunt, omdat we tevens kampioen werden en promoveerden naar de 1e klas.

De laatste actieve korfbaljaren waren weer met de oudjes in het "team Fré". Johan, die moest stoppen met badminton, mocht ook mee gaan spelen. In het veld nog heel fanatiek met maar één doel: kampioen worden. Maar daarnaast ook de gezellige sfeer met de "nijtsjes" fan Tineke Z. en de moppen van Lubbert ("dan rottelden de pannen fan it dak").

Dit contact proberen we te behouden door nu samen de kantine schoon te maken en een jaarlijks eten-tje. Bij het jaarlijkse korfbaltoernooi voor de scholen mag ik nog steeds mijn steentje bijdragen. Mede door het bezorgen van het clubblad blijven we nog betrokken bij Sc. Joure.

Fintsje Schuurman

Weetje:

Korfbal in 1902 in Nederland werd geïntroduceerd. Nico Broekhuysen, onderwijzer in Amsterdam, had dit spelletje in Zweden gezien.

Op school ging hij dit met zijn leerlingen spelen. In korte tijd werd het spel erg populair.

Ook bij de leerkrachten en zij besloten een vereniging op te richten. In korte tijd waren er 5 korfbalclubs en Nico Broekhuysen besloot dat de tijd rijp was deze samen te verenigen in een bond. Op 2 juni 1903 werd de NKB (Nederlandse Korfbal Bond) een feit.

10. De korfbal afdeling binnen onze vereniging viert het 50 jarig bestaan.

Algemeen.

De oprichters van deze vereniging (KC De Jouwer) waren oud korfballers. Zij werkten vooral bij Douwe Egberts, andere bedrijven en instellingen in Joure en omgeving. Al spoedig bleek dat hun goede idee

een kans gaf voor het oprichten van een korfbal-vereniging. Daarnaast traden ook de oud leden van de voormalige korfbalvereniging "U.T.Y" uit Terkaple toe. Dat betekende meer inzet om hun ideaal te bereiken.

Op 13 mei 1959 was de oprichtingsvergadering in het Tolhuis. Inmiddels ging het goed met de vereniging. Er werden goede resultaten op de groene mat behaald.

Enige jaren later werd door het KNKB afd. Friesland gestart met zaalkorfbal. Bij gebrek aan zaalruimte waren vele verenigingen aangewezen op de Frieslandhal in Leeuwarden.

Daar vond eveneens wekelijks de veemarkt plaats. Ook Joure speelde daar hun wedstrijden op de betonnen vloer. Daar moet je nu niet meer aan denken.

De contacten tussen Sportclub Joure en de korfbalvereniging De Jouwer waren in het begin puur over zakelijke en dagelijkse besommingen. Meestal werden deze contacten geregeld onder werktijd bij Douwe Egberts. Voorzitter Marten P. de Jong hield het bestuur van Sportclub Joure op de hoogte van dit overleg.

Korfbalseries.

Vroeger hielden heel wat korfbalverenigingen seriewedstrijden(nu toernooi). Deze waren na de competitie of voor de nieuwe competitie, maar ook op bijzondere dagen zoals hemelvaartsdag, pinkstermaandag en koninginnedag. Op deze dagen was het meestal een drukte van belang bij de organiserende vereniging. In grote groepen kwamen de deelnemende verenigingen gezamenlijk op de fiets. Bij aankomst werd meteen een plekje gezocht op het veld waar de kleren, tassen en eetwaren werden gedeponeerd en constant bewaakt.

Naast een korbaltoernooi was zo'n serie ook een soort huwelijksmarkt. Velen hebben tijdens deze dagen een levenspartner gevonden. De seriewedstrijden zijn met de komst van andere dingen opgehouden te bestaan. De jeugd van Joure gaat nog eenmaal per jaar naar een korfbalserie te Opeinde bij Drachten.

Financiële perikelen.

Rond 1970 kreeg de korfbalvereniging te maken met financiële perikelen. Door stijging van de normale kosten voor de vereniging en de kosten voor deelname aan de competities, KC De Jouwer nam deel met 3 senioren en 1 jeugdteam, waren deze kosten niet langer op te brengen. De vereniging heeft vele kanalen aangeboord om financiële ondersteuning, helaas zonder resultaat. Om te blijven bestaan was er nog maar één mogelijkheid en dat was samen gaan met Sportclub Joure. Deze route is door het bestuur van de korfbalvereniging ingezet.

In een op 2 november 1970 gehouden bestuursvergadering werden de uitgangspunten van KC De Jouwer voor het gesprek met Sportclub Joure besproken en in de volgende bestuursvergadering, op 7 december, werd uit de doeken gedaan dat de financiële toestand zeer slecht was: bijna fl 700,00 (€ 315,00) op de bank, maar voor bijna fl 1.200,00 (€ 545,00) onbetaalde rekeningen.

De gesprekken met Sportclub Joure gingen onverminderd voort, hoewel daar niet iedereen stond te springen om met een financieel zwakke korfbalclub in zee te gaan. De overgrote meerderheid was echter van mening dat men juist onder moeilijke omstandigheden de mensen van KC De Jouwer niet in de steek mocht laten. Zo werd men het er over eens, dat de leden van KC De Jouwer zich op 24 mei 1971 over een eventuele fusie uit zouden spreken en een dag later de leden van Sportclub Joure hetzelfde zouden doen. Aldus geschiedde.

De vergadering van KC De Jouwer op 24 mei werd bijgewoond door 26 van de in totaal 104 leden en door Marten P. de Jong en mij als vertegenwoordigers namens Sportclub Joure. Het voorstel tot opheffing van de zelfstandige vereniging om verder te kunnen gaan als afdeling korfbal van Sportclub Joure, werd toegelicht door de voorzitter van de korfbalvereniging de heer Klaas G. de Jong.

Hieruit bleek onder meer, dat KC De Jouwer bij het samengaan de naam en de clubkleuren in zou moeten inleveren. Na de toelichting werd een pauze ingelast om de leden gelegenheid te geven onderling van gedachten te wisselen en hun standpunt te bepalen.

Na heropening van de vergadering stelde de voorzitter voor om alvorens te stemmen over het fusievoorstel, de heer Piet Schukking - die wegens ziekte helaas niet aanwezig kon zijn- te benoemen tot erelid van KC De Jouwer. Dit voorstel werd met unanieme instemming begroet. Daarna werd eveneens met unanieme instemming besloten tot opheffing van KC De Jouwer en een fusie met Sportclub Joure. Een dag later sprak ook een buitengewone ledenvergadering van Sportclub Joure zich met 33 stemmen voor en 2 tegen eveneens uit voor de fusie. Namens KC De Jouwer werd deze vergadering bijgewoond door de heren Gerrit v.d. Duim en Harm Brink.

Het zittende bestuur van KC De Jouwer was bereid de lopende zaken af te handelen tot de eerstvolgende jaarvergadering van Sportclub Joure zou zijn gehouden. Zij, en met hen heel sportminnend Joure, werden donderdag 3 juni geconfronteerd met het overlijden van de heer Piet Schukking. Het heengaan van deze innemende persoonlijkheid en harde werker overschaduwde nog lang de voldoening over het samengaan van KC De Jouwer en Sportclub Joure.

Naar mijn idee, is het samengaan van de korfballers en voetballers uitgegroeid tot een vrij constante hechte sportclubaanhang. Vanaf deze plaats wensen wij de korfballers op zaterdag 13 juni a.s. veel plezier bij houden van jullie jubileumviering.

Sjoerd en Jantje Zwerver.

Weetje:

In 1920 werd er ook een Christelijke korfbalbond (CKB) opgericht. In 1973 gingen ze samen verder onder de huidige naam: KNKV (Koninklijke Nederlands Korfbalverbond). Er was nog een derde bond: Nederlandse Dames Korfbalbond. Deze bond bestond uit alleen vrouwen en meisjes. Korfbal wilde men wel beoefenen, maar om godsdienstige redenen was gemengd korfbal ondenkbaar. Later verwaterde deze mening en in 1994 sloot ook deze bond zich bij de KNKV aan.

11. Mijn bijdrage aan het jubileumjaar (jubeljaar - gulden jaar) van voorheen De Jouwer en nu dus S.C. Joure.

Begin Februari van dit jaar stond Paulien Bijma bij mij op de stoep met de vraag (ze had geen tijd om even binnen te komen) of ik ook een bijdrage wilde leveren in Het Trochrinnerke in het kader 50 jaar korfbal in Joure.

50 Jaar korfbal- een halve eeuw is niet niks en ik kan zeggen dat er uit je achterhoofd heel wat herinneringen naar voren komen. Leuke en minder leuke zaken. Mijn relaas dus.

Het getal 50 komt in allerlei variaties op me af: Ik ben al meer dan 50 jaar getrouwd met Lieuwe.

Dochter Rixt heeft onlangs Sarah gezien. De FNV Vrouwenbond heb ik in 1959 mee opgericht en in Mei van datzelfde jaar het korfbal mee helpen opstarten.

In 1958 zagen Lieuwe en ik tijdens het wandelen ineens achter de Mulo aan de Harddraversweg korfballende mensen. Mijn hart sprong op: "moast sjen, dêr binne se oan it kuorbaljen - by myn witten is er op é Jouwer gjin feriening.

In Leeuwarden speelden we samen in Ods - Overwinnen door Samenspel - en door de tegenstanders soms wel eens spottend Odiesufferds genoemd.

In het voorjaar 1959 stond ineens Piet Schukking op de stoep met de vraag of ik mee wilde werken aan de oprichting van een korfbalvereniging.

Er was genoeg belangstelling, zowel uit Goingarip als in Joure zelf om een twaalftal samen te stellen. Heel graag en zo is het gekomen.

"De Jouwer" werd de naam van de vereniging en dat vond ik een prachtig gekozen naam.

Immers je zegt: wy wenje op é Jouwer, we geane nei de Jouwer en we komme fan de Jouwer.

En de kleuren wijnrood (rokje en broekje) en wit shirt kwamen goed uit op de groene grasmat.

En bij een vereniging hoort een vlag. Verschillende ontwerpen werden toendertijd aangeleverd door leden en één sprong er qua ontwerp heel goed uit.

Een witte vlag met vanuit een hoek een wijnrode smalle baan rondgaand naar het midden en eindigend in een bal. De bal, het centrum, het middelpunt van de sport.

Die vlag te laten maken bij de vlaggencentrale was te duur, daar hadden we de middelen niet voor.

Dan maar zelf maken. Bij Sikkes in Sneek lappen stof uitgezocht en genaaid. Wat stond dat mooi die wapperende vlag. Tot dat bij regen de vlag nat werd. De wijnrode stof was niet kleurecht. De wijnrode kleur

liet af en liep door in het wit. Weg vlag. Maar waar is die vlag gebleven - ik weet het niet. Nu bij de verbouwing van de Mavo komt hij misschien ergens uit een hoekje van de kelder tevoorschijn. Indertijd werd ook het materiaal, korven en linten, in de kelder opgeslagen.

Het begrip "micro-korfbal" is helemaal verdwenen. Maar in het begin werd in de voor- en najaarscompetitie met twaalftallen op het veld gespeeld. Aanval middenvak en verdediging. Later pas in het winterseizoen met achttallen in de zaal: het zogeheten micro-korfbal. Om je op de competitie voor te bereiden werden oefenwedstrijden gespeeld. Bij iedereen wel bekend. Bij de micro deed je dat in de vorm van toernooien door enkele verenigingen uit te nodigen. Daarvoor moest toestemming gevraagd worden bij de gemeente om te zaal te mogen gebruiken.

Schriftelijk heb ik toen een vergunning aangevraagd om een klein micro korfbaltoernooitje te mogen organiseren. Op het gemeentehuis hebben ze toen aardig zitten gniffelen: hoe klein zou zo' n toernooitje wel niet zijn.

Flarden herinnering: 's avonds op de fiets naar Akkrum om tegen AKC uit te komen. Via het pontje - binnendoor dus. Op de heenreis regende het al en tijdens het verkleden in het café de kleren bij de kachel te drogen hangen. In je tenue van het café naar het veld lopen en ook tijdens de wedstrijd bleef het regenen.

Terug hebben we na afloop in het café koffie gedronken met iets sterks erin om weer warm te worden.

Tegen donker waren we weer terug. De uitslag is me niet bij gebleven. En de hygiëne was ver te zoeken.

In Harich verkleedde je je gewoon bij de slootkant van het veld. In Reduzum wasten de heren zich in de vaart naast het veld. Het veld was daar zomers het sportveld en 's winters de ijsbaan.

Elders bracht een pomp op het erf uitkomst om je van de modder te ontdoen.

Onze accommodatie was al niet veel beter. Op het expositie terrein ontbrak het ook aan kleedgelegenheid.

Na de wedstrijd wasten de heren van de tegenpartij zich in de tobbe naast ons huis en de dames konden onder de douche. Wat hebben we ons, vergeleken bij de hedendaagse accommodatie moeten behelpen.

Maar wat had dat een charme en wat gaf het een binding.

Ik heb jarenlang de verslaggeving van de wedstrijden in de Jouster Courant verzorgd.

Ik had zelfs een perskaart. De thuiswedstrijden waren voor mij geen probleem. Voor de uitwedstrijden had ik

de nodige contacten om mij over het verloop van de wedstrijd te laten informeren. Ik heb bv. Heel wat telefoontjes met Klaas Visser gevoerd. Geen enkele wedstrijd was gelijk, elke keer kon je genieten van soms sublieme spelsituaties afgewisseld met minder geslaagde acties, dat boeide. En de verslagen moesten Dinsdags voor 10 uur bij de redactie worden afgegeven. Email was nog verre. En elke keer kreeg je je A-4tje weer vol.

Niet alleen over het eerste team, ook over het tweede team, de junioren en aspiranten deed je verslag.

Totdat het op een gegeven moment niet meer wil, ben je leeg.

En eerlijk is eerlijk, de continuïteit van de verslagen in de Jouster Courant is nu pover. Dat mis ik dus wel.

Lieuwe en ik zijn voor onze inspanningen vereerd met een Jouster keallepoat, met lid van verdienste en erelid te zijn, met het bondsspeldje van de KNKB. Dat is mooi.

Onze drie dochters hebben ook gekorfbald. Alleen Aline is nu nog actief spelend lid en jeugdscheidsrechter bij W.K. in Jubbega.

Ja en dan de 13e Juni. Helaas, de agenda voor de familie Fokkens is voor die datum al vQlgeboekt.

De planning voor een familie-weekend stond met de Kerst al op de rol en dat valt niet te annuleren.

Jammer. Vanaf deze plaats wensen wij het bestuur en de hele grote korfbalfamilie een onvergetelijk feest.

En voor de toekomst een grote groei en bloei.

R. Fokkens-Huitema.

Weetje:

Dat er op 13 juni een historische 3 vakken veldwedstrijd wordt gespeeld.

Tot 1991 werd namelijk met 3 vakken gespeeld (12 personen per team), waarbij het middelste vak als "doorgeefvak" fungeerde.

Dit vak zorgde er alleen maar voor dat de bal van het verdedigingsvak naar het aanvalsvak werd verplaatst en vormde zo een extra moeilijkheid.

12. Ytje Holtrop >Proudly member of SC Joure A1.

Ik zal meteen maar met de deur in huis vallen. Ongeveer een jaar geleden zei ik het volgende: 'Ik wil nog niet dood op een korfbalveld gevonden worden. Ik vind dat toch zo'n verschrikkelijk belachelijke sport. Een beetje dom een bal in een korf gooien, en ook nog op maar een helft van het veld mogen komen. Dat is toch geen sport. Daar word je niet eens moe van!'

Ik was een voetbalster, inderdaad. Nu is het volgende het geval bij SC Joure (althans, zo heb ik dat ervaren). Voetballers hebben niets met korfbal en korfballers. Voetballers zijn (nouja, voelen zich) superieur aan korfballers. Ze denken dat korfbal niets voorstelt. Voetbal, dat is het. Hard achter een bal aanrennen, overspelen, egocentrisch goaltjes maken, het hele veld tien keer op en neer rennen en ga zo maar door. Geen gemengde teams, want vrouwen en mannen samen in een team is niet cool. Dat hoort niet, bewaar dat maar voor de derde helft. Wanneer een voetbalteam dik verliest zijn het korfbaluitslagen, want daar wordt toch veel te vaak gescoord en dik verloren. En wanneer je als voetballers vaak verliest, grap je met zijn allen dat 'we wel als korfbalteam door kunnen', want dat ga je dan zeker wel winnen. Korfbal is voor mietjes. Punt. (Aldus besloten en gesproken, en ja, ook ik deed daar aan mee)

Nou, die voetballers komen van een koude kermis thuis, kan ik je verzekeren.

Ik leef in een korfbalfamilie. Mijn zusjes korfbalden beide al, en uit familieliefde ga je dan verplicht mee naar wedstrijden. Eerst de hele boel afkraken natuurlijk, maar stukje bij beetje begon ik het leuk te vinden. Fout natuurlijk. Niet laten blijken. Korfbal? Bah. En toch. Na een halfjaar begon het te kriebelen. En toen heb ik toch maar besloten om te kijken of ik ook zo'n mietje kon worden. Of misschien stiekem al was.

Ik ben in de A1 gestopt en meteen maar gebleven. Waar ik eens zo overtuigd was van alle vooroordelen, bleek er geen een te kloppen. Korfbal is heftig. Rennen, uitwijken, schieten, doorlopen. Techniek in het kwadraat. Het is moeilijk! En naast die 'simpele' dingen, moet je ook nog het spelletje snappen! Inmiddels ben ik een jaar, twee kampioenschappen en een enkelblessure verder. Dankzij mijn lieve teamgenootjes kan ik nu aardig meekomen in het spel. Want op je 18^e beginnen is er zeker van zijn dat je de kneus van het team bent. Iedereen korfbalt al jaren. Maar dat maakt niet uit. Het team is leuk en gezellig. Men steunt mij en ik steun men. Geen egocentrische acties, want korfbal is een teamsport. Je wint met z'n allen en je verliest met z'n allen. Je bent een team. En ik ben blij met mijn team! En met het korfbal!

En pff 'ik wil nog niet dood op een voetbalveld gevonden worden. Ik vind dat toch zo'n belachelijke sport.' (met een vette knipoog natuurlijk, als je begrijpt wat ik bedoel)

Ytje Holtrop

Weetje:

Dat er op 13 juni een historische 3 vakken veldwedstrijd wordt gespeeld.

Tot 1991 werd namelijk met 3 vakken gespeeld (12 personen per team), waarbij het middelste vak als "doorgeefvak" fungeerde. Dit vak zorgde er alleen maar voor dat de bal van het verdedigingsvak naar het aanvalsvak werd verplaatst en vormde zo een extra moeilijkheid.

13. Korfbalherinneringen Tineke Zoetendal.

Volgens mij ben ik al vanaf de oprichting lid van K.V. De Jouwer. Samen met Jikke Kuindersma (nu v.d. Wal) zijn we van de gymnastiek van V.K.H. afgegaan om te gaan korfballen.

De eerste beginselen van de korfbalsport zijn ons bijgebracht op het veld achter de Mulo aan de Harddraversweg door Lieuwe Fokkens. Een paar jaar heb ik in de Jouwer 2 gespeeld en toen de oudjes stopten in het 1e zijn wij doorgeschoven.

Legendarische wedstrijden hebben we gespeeld tegen S.V.S. uit Scharnegoutum met Egge en Jikke Huisstra in de gelederen en S.I.M. uit Haskerdijken.

In de beginjaren gingen we ook veel op de fiets b.V. naar Akkrum en Haskerdijken en dan met de pont over. Of met de, toen nog N.T.M. bus, vertrek bij sigarenmagazijn Reinke Brouwer.

Ook buiten het korfbal regelden we nog wel eens iets. We hebben bijvoorbeeld samen eens een bus gehuurd en zijn met z'n allen naar de kunstijsbaan in Deventer geweest en als er ijs lag estafette schaatsen op de ijsbaan.

In 1968 ben ik er een jaar tussen uit geweest door de geboorte van de tweeling Marcel en Ronald. Daarna ben ik weer fanatiek begonnen met ons legendarisch team, achter op het veld bij de Mavo.

De opstelling stond in het kastje bij het veld en zo konden we de tegenstanders mooi foppen.

Ik herinner me eens een wedstrijd tegen D.O .S.'46, waarbij Fre uitgeschakeld moest worden, maar wij stonden in een andere opstelling op het veld dan in het kastje.

We wonnen deze wedstrijd dus.

Mooie toumooien gespeeld in Wijckel bij D.T.G. en vooral in Harlingen op Balkland, waar we nog de prijs van het mooiste geheel wonnen. Wit shirt, donkerrode broek/rok, donker rode lange kousen met witte boord en een embleem van de Jouster Toer op de borst.

In 1972 ben ik er nog een jaar tussen uit geweest, omdat Henk bij AZ'67 ging voetballen. In Heerhugowaard heb ik bij Apollo gespeeld en heb ik zelfs het Noordhollands korfbalteam gehaald.

Na een jaar zijn we teruggekomen en heb ik steeds bij Joure gespeeld.

Eerst in diverse teams, omdat wij een sportwinkel hadden.

Op een gegeven moment zijn we met alle oud 1e twaalfspelers in een team terechtgekomen.

Langzamerhand kwam iedereen terug met als laatste Fintsje. Met z'n allen hebben we nog prachtige korfbaljaren gehad. Vele kampioenschappen, wedstrijden op het scherp van de snede, bijna-echtscheidingen van echtparen in een vak.

De trainingen waren elke week weer een gezellige bijeenkomst. Afgezegd werd alleen in uiterste noodzaak. Veel gezelligheid, moppen vertellen, waarbij de training werd stilgelegd.

Partijtjes met de dames tegen de heren, waarin alles was geoorloofd, zelfs vals tellen.

Gezellige etentjes met elkaar. Elke maand samen het clubblad nieten met heel veel lol en lawaai.

Veel gelachen met elkaar, maar ook samen gehuild bij de ernstige ziektes en het overlijden van Germ, Betty en Klaas.

Buiten het korfbal zelf, heb ik nog vele jaren het Trochrinnerke getypt en later de redactie.

Ook jarenlang het clubblad De Spil verzorgd.

Nu zorg ik er nog voor, dat de Spil bij de leden wordt bezorgd.

Bij Taeke en Hotske achter de bar beland bij het clubhuis (Marcel kreeg verkering met Jeltje) en doorgaan bij Joop en Renate, wat ik nog nog steeds met veel plezier doe.

Door mijn activiteiten ben ik in april 2004 benoemd als lid van verdienste van S.C. Joure.

Met een groot deel van ons "team Fre" wordt een keer in de maand de kantine schoongemaakt en assisteren wij bij grote evenementen, zoals de concerten in het park, de fietstocht, de paardekoersen enz.

Al met al heeft het korfbal een groot deel van mijn leven bepaald en heeft het mij veel plezier gebracht en contacten voor het leven.

13 juni is het jubileum, wij zijn dan met vakantie maar we wensen de jubileumcommissie veel succes en een gezellige dag.

Groeten Tineke Zoetendal-v.d. Zwaag. (Tineke Z.)

Weetje:

**Dat er dit jaar nog 10
Nederlandse korfbalverenigingen zijn die
hun 50 jarig bestaan vieren. Argo / Bedum, DOS /
Kerkenveld, DSO / Klundert, JES / Venhorst, Luno / Linschoten,
NIO / Rotterdam, ODIK / Barneveld, SDO / Kamerik,
Thriantha / Hoogeveen en Vessem / Vessem.
EKCA (Eerste Korfbal Club Arnhem) bestaat dit jaar
100 JAAR**

14. Een leven vol korfbal!

In februari krijg ik de vraag of ik een stukje voor het 50 jarig jubileum van afdeling korfbal van SC Joure wil schrijven. Wat moet ik schrijven, veel herinneringen komen boven. Welk jaar ben ik ook alweer begonnen met korfballen? Het fotoalbum wordt van zolder gehaald. Hieronder heb ik enkele flarden aan het papier toevertrouwd.

In het voorjaar van 1977 krijg ik de vraag van mijn moeder of ik wil korfballen. Er is een jongetje te weinig in een pupillenteam. Tegen de afspraken in, die in huize Wagenmakers gelden, mag ik tijdelijk 2 sporten beoefenen, de andere sport die ik beoefen is turnen bij VKH, al kan ik me daar nu niks meer bij voorstellen. Aan het eind van het seizoen moet ik een keuze maken, korfbal of turnen. We zijn bij het korfballen kampioen geworden, de keuze is dus snel gemaakt. En hier heb ik nooit spijt van gehad. Ik speel tot op heden in het 1ste van SIM, zoals het nu staat stop ik na 24 jaar in een 1ste team gespeeld te hebben aan het eind van dit seizoen. Waar een vraag in het voorjaar van 1977 al niet tot leiden kan.

Bij SC Joure heb ik een fijne tijd gehad. In de pupillen zijn de basisvaardigheden van het korfbal me bijgebracht door Janke, Hennie en Rixt. Onder deskundige leiding van Evert Roukema en Eelke Jellema is hier in de aspiranten op verder gebouwd. We spelen zelfs een keer om het Fries kampioenschap, deze wedstrijd wordt helaas verloren. De mooiste tijd was de juniorentijd. Onder leiding van Bruin Lageveen, Feico Jansma, Klaas en Hanneke Visser hadden we een fantastisch team. We worden Fries kampioen en doen mee aan het Nederlands kampioenschap. Het jaar daarna blijft er van het `sterrenteam` weinig over. Toch weten we onder leiding van de zwangere Hanneke ons te handhaven in de districtspoule, een hele prestatie. In de senioren kwam ik met toeval in het eerste. Wim Yntema moest in dienst en zo kwam er een plekje vrij in het 12-tal op het veld. Toen we in de zaal terug moesten naar een 8-tal had ik het geluk dat ik op het veld in het ijzersterke vak met Klaas (mijn grote voorbeeld), Hanneke en Hester mocht spelen en zo in het 1ste kwam. Onder leiding van Feico Jansma en later Robin van Dalen hebben we toptijden beleefd. We promoveren van de 3de naar de 1ste klas en alle beslissingswedstrijden worden gewonnen.

Naast het korfbal heb ik altijd veel vrijwilligerswerk gedaan, het begon in de jeugdraad, verder heb ik ploegjes getraind, zitting gehad in de jeugdcommissie, nevenactiviteiten georganiseerd zoals pannenkoekenfeesten, jaarlijkse feestavonden, kampen, avondvierdaagse etc. De organisatie van het eerste officiële Nederlands kampioenschap pupillen en het DPT toernooi waren wel de hoogtepunten. Op bondsniveau heb ik ook verschillende functies gehad.

De sfeer bij Sc Joure was altijd top. Met veel mensen heb ik nog altijd op verschillende wijze contact. De laatste jaren weer iets meer, daar ik op 2 Jouster basisscholen werkzaam ben. De verschillende "feestjes" kan ik me nog goed herinneren, met elkaar met de boot, de kantinefeestjes, met elkaar op stap, toernooien in Almelo en Delft. Anekdoten te over, één zal ik er noemen. Op het toernooi in Almelo komen we altijd uit met een gelegenheidsteam. Bij aankomst op één van de toernooien blijkt een ploeg uit de hoofdklasse zich te hebben teruggetrokken. Wij mogen meedoen, we spelen de sterren van de hemel en missen op 1 puntje na de halve finale. We worden als VIP's behandeld, een leuke ervaring. De 500 gulden gaat net aan onze neus voorbij.

Na mijn tijd bij Sc Joure speel ik een periode bij Flamingo's uit Buitenpost. In deze tijd spelen we een aantal keer tegen Joure. Deze wedstrijden zijn altijd zeer speciaal geweest. De laatste 10 jaar draag ik het shirt van SIM. Ook nu hebben de wedstrijden tegen Joure altijd een speciaal tintje. Dit seizoen wordt ik bij SIM getraind door Arjen Bauknecht, bij SC Joure ook geen onbekende. Het lijkt wel of de cirkel rond is, want in het verleden heb ik Arjen bij SC Joure in de aspiranten nog getraind.

Mijn leven heeft altijd voor een groot deel in het teken van korfbal gestaan, de basis hiervoor is gelegd bij SC Joure. Ik wens de afdeling korfbal geluk met het behalen met het 50 jarig bestaan. Op naar de 75 jaar! SC Joure, bedankt!!

Ruud Wagenmakers.

Weetje :

De flagge fan Kc. De Jouwer hat 13 maaie 2009 nochris yn'e top hingje.

De vlag waar mevr. Fokkens over schreef heeft na de fusie op de zolders van Fam. v/d Duim en Bijma gelegen. De kleurechtheid is in die tijd nogmaals getest met een wasbeurt.

De vlag hangt nu in de gang van onze kleedkamers, waar het opvalt dat de laatste reiniging het contrast tussen het wijnrode en witte niet heeft verbeterd.

15. Korfbalherinneringen Jolanda de Jong

Mijn eerste kennismaking met de korfbalsport dateert van 38 jaar geleden! Enkele weken na mijn geboorte heeft de fusie tussen de voetbal en korfbal van Joure plaats gevonden. Mijn vader was hier destijds als voorzitter van de korfbalclub nauw bij betrokken. Doordat beide ouders "fanatiek" korfbalden gingen mijn broer en ik iedere zaterdag mee naar het korfbalveld. Samen met de andere kinderen van de spelers uit het team van heit en mem hebben we ons altijd in weer en wind vermaakt op de sportvelden.

Ik ben mijn actieve carrière begonnen als "kabouter". Eigenlijk was ik nog te jong maar omdat mijn moeder trainster was van de kabouters mocht ik alvast meedoen. Via de pupillen teams 5 en 2 kwam ik in het eerste pupillen team terecht o.l.v. Fre Koelma. Ook toen hadden we veel jeugd! Een hoogtepunt was toen het fries kampioenschap in De Knipe. We kwamen in de finale te staan tegen Wordt Kwiek uit Jubbega. Helaas verloren we deze wedstrijd op strafworpen.

In de aspiranten en juniorentijd heb ik training gehad van o.a. Lourens Bergsma, Eelke Jellema en Germ van der Veen. In deze periode hebben we veel lol beleefd tijdens detrainingen; als het weer het toeliet deden we moddergevechten op het veld, trampoline springen in de gymzaal die destijds tegenover de St Mattheus school stond en ook hebben we vaak apenkooi gedaan.

Ook gingen we met een klein groepje mensen extra trainen (!!) in het park. Hier hebben we onder de bezielende leiding van Germ heel wat rondjes afgelegd gevolgd door een parcours rondom de heuvel. Heuveltje op, heuveltje af, voorwaarts, achterwaarts, hinkelend, springend. Hier werd echt afgezien! In deze tijd speelde ik met regelmaat 2 wedstrijden. S'ochtends met de junioren, s'middags met senioren 2. Ik kan mij nog herinneren een uitwedstrijd in Groningen. Na de wedstrijd gingen we naar de kermis in de stad en belandden uiteindelijk op het terras.

Tijdens de periode in de jeugd van Joure ging ik vaak op zondag met de familie naar een korfbalwedstrijd in de hoofdklasse kijken. We zaten soms al om 11.00 uur s'ochtends in de Skans in Gorredijk, waar dan om half 3 LDO 1 moest spelen, met Gryt Bergsma (destijds een aantal malen korfbalster van het jaar), Annie van der Velde (de vrouw van Riemer) en Kees de Boer in de gelederen. We namen dan broodjes mee en vaak was de familie Brink ook van de partij. Soms gingen we naar SCO kijken met o.a. Sake Koelma (broer van Fre), de Frieswijkjes, Tineke Roffel en Robin van Dalen, die later trainer bij ons zou worden. Vanaf mijn 17de heb ik in het eerste gespeeld. Ik heb in de senioren nog een aantal jaren het middenvak meegemaakt. Een mooi vak om in te beginnen, om zo de tegenstander in te kunnen schatten. Mijn eerste trainer in de senioren was Feiko Jansma. Onder leiding van Feiko gingen we tijdens de overgang van veld naar zaal rondom Joure "trap oplopen en appeltjes plukken".

Mijn eerste seizoen sloten we af met promotie, middels het winnen van de beslissingswedstrijd tegen De Hoeve in Heerenveen. Hierna kwam Robin van Dalen en onder hem hebben we een aantal jaren 1ste klasse gespeeld. Dit waren mooie jaren: Met een grote spelersbus naar Almelo, Enschede, Assen, Nijverdal, Ermelo, Riggersbleek (Waar komt deze club ook alweer vandaan?). Op de heenweg gingen we dan klaver-

jassen en op de terugweg zaten we aan de breezers. Ook de derde helften bij Rinze en Appie waren altijd beregezellig.

Het was ook in deze tijd dat ik in Groningen studeerde. Ik trainde daardoor op maandag met Nic mee en ik ging op woensdag met de bus naar Joure om hier te trainen (Met dank aan de ov- jaarkaart, die toen zowel door de week als in het weekend gold). In deze periode ben ik ook 2 x langere tijd afwezig geweest in verband met stage in Zoetermeer en studie op Curacao.

Op Hemelvaartsdag hebben we met een mengelmoes aan spelers een aantal jaren mee gedaan aan een toernooi in Almelo. Hier hebben we zelfs een keer op hoofdklasse niveau gespeeld en deden dat niet onverdienstelijk. Tijdens dit toernooi hadden we altijd een verzorgster mee die bij "blessureleed" gelijk klaar stond met haar koffertje! Wie o wie weet nog wie dit was? Aan het einde van de dag gingen we met elkaar uit eten en een kleine delegatie bleef achter op een camping in de buurt om er nog een gezellige avond aan vast te knopen.

En dan Delft. Een internationaal toernooi, van de vrijdag t/m de maandag, waar Joure 10 keer van de partij was. Er werd gespeeld op de zaterdag en pinkstermaandag en tussendoor heel veel gelachen en gedronken. Op de zaterdag wilde iedereen nog graag spelen, de animo voor de maandag (zeker de eerste wedstrijd) was vele malen minder. We sliepen met zijn allen in een legertent en na afloop van het toernooi zagen we al weer uit naar het volgende toernooi. Op de zondag gingen we meestal een strandwandeling maken in Scheveningen (mei de kop troch de wyn), 1 keer hebben we, samen met kroonprins „Willem-Alexander” een rondvaart door de grachten van Delft gemaakt.

Op een gegeven moment zijn ook de trainingskampen ontstaan. Samen met Christina en Gerda heb ik dit een aantal jaren georganiseerd, waarbij alleen de voorpret al de moeite waard was: Foto's maken van blote konten, video's opnemen van doet ie het wel of doet ie het niet, speurtochten uitzetten. Vooral de bonte avonden in Bakkeveen (Johan Minkes als George Baker) en op de zeilschool in De Veenhoop en later in Klijndijk waren altijd beregezellig en tussendoor werd er nog getraind en een oefenwedstrijd gespeeld. Tijdens mijn actieve korfballoopbaan ben ik een aantal keren geselecteerd voor vertegenwoordigende teams. Zo heb ik in 1998 een "interland" gespeeld tegen Engeland. Met veel publiek, het volkslied en een prima sfeer werd het een spannende wedstrijd die eindigde in 20 - 20. Een aantal jaren later mochten Arjen, Sibyl en ik meedoen aan een driekamp tegen Polen en Engeland. De wedstrijd tegen Polen in Bergum werd gewonnen, de wedstrijd tegen de Engelsen in Stadskanaal helaas verloren. Dit soort wedstrijden zijn de krenten in de pap en super leuk om mee te maken.

Tot vorig jaar heb ik nog een aantal jaren met veel plezier in het derde gespeeld. Sinds 3 jaar doe ik samen met Christina het jeugdsecretariaat en ben op deze manier nog steeds bij het korfbal betrokken. Deze sport heeft mij altijd veel gebracht, het was de rode draad door mijn leven (Op zaterdag kon ik niet werken, nee, er moest gekorfbalt worden) en heeft mij ook veel vriendschappen opgeleverd. Ik zou het niet hebben willen missen.

Jolanda de Jong

Weetje:

Het eerste seniorenteam van KC. de Jouwer werd door de bond (F.K.B*.) in 1959 meteen in de 2e klasse geplaatst, omdat een vrij groot aantal geoefende speelsters en spelers kon worden opgesteld. De Jouters werden 4e in deze competitie.

(*Friese Korfbal Bond in 1918 opgericht, in 1922 kwam de aansluiting bij de N.K.B. maar mocht de eigen naam behouden tot eind jaren zestig, daarna werd het de K.N.K.V afd. Friesland)

16. Jubileumverslag Theun de Vries

Waar een verjaardag al niet goed voor is. Naast het feit dat er altijd iemand jarig is, is het ook een gelegenheid waar de laatste nieuwtjes vaak ter sprake komen. Zo werd ik er geraffineerd op geattendeerd dat op 13 mei a.s. al 50 jaar in Joure wordt gekorfbald en dat, ter gelegenheid hiervan, mijn korfbalmemoires maar eens gepubliceerd moesten worden in het Trochrinnerke.

(Lourens je wordt nog bedankt). Natuurlijk voldoe ik graag aan het verzoek. Ik moet hiervoor wel 40 jaar terug in de tijd, want in 1969 kwam ik in aanraking met korfbal. Voorheen had ik wel wat gevoetbald, maar nadat een aantal tenen van mijn rechtervoet door een tackle bijna van plaats hadden gewisseld was dat het eind van mijn voetbalaspiraties. Een toenmalige vriend Henk Hof vroeg mij daarna eens mee te gaan naar een korfbaltraining in de gymzaal aan de Scheen. Dat er ook meisjes op korfbal zaten had ik wel eens gehoord, maar ik wist niet dat ze in hetzelfde team speelden, maar dat was wel een prettige bijkomstigheid. Hoewel ik met 14 jaar pas begon met korfbal kreeg ik al gauw de smaak te pakken en zo kwam ik automatisch in de aspiranten terecht. Een leuk team met, een voor mij, groot aantal bekenden van de school die ik toen bezocht. Waarschijnlijk was hier de invloed van Roukema al merkbaar die als leraar aan die school was verbonden. Na een jaar ging een groot gedeelte over naar de junioren. We kwamen toen onder de leiding van Roukema.

We hadden een prima lichte korfbal en trokken ook vaak buiten het korfbal met elkaar op. Het is moeilijk geen namen te noemen maar samen met Henk Hof en Ane de With was ik ook buiten de trainingen regelmatig bezig. We haalden dan op vrijdagmiddag de sleutel van het materialenhok en gingen dan op het veld bij de openbare Mavo aan de Harddraversweg een aantal uren staan schieten. Met het juniorenteam waren we vrij succesvol. Het hoogtepunt was ongetwijfeld de beslissingswedstrijd tegen SCO om het Fries kampioenschap. Het waaide ontzettend hard en redelijk korfbal was niet mogelijk. Dat we met 2-1 verloren was uiteraard erg jammer maar we hadden wel een prachtig seizoen gedraaid. Toen ik 18 jaar werd kwam ik in het eerste twaalfstal terecht. Een redelijke cultuur schok! Het merendeel speelde al jaren samen, waren ca 10 jaar ouder en waren in een aantal gevallen ook nog eens met elkaar getrouwd! Verbaal ging het er soms zodanig aan toe dat ik de verwachting had dat de eerste echtscheiding zich binnen korte tijd zou aandienen. Dit laatste viel achteraf bekeken alleszins mee. Na de wedstrijd was alles weer koek en ei en werd er niet meer over gesproken. Ook de tegenstanders van die tijd konden er wat van. Vooral de Driehoek blonk hier in uit. Je wenste elkaar nog wel een prettige wedstrijd toe, maar daar bleef het wel bij. Want tijdens de wedstrijd passeerde bijna de voltallige bezetting van dierenpark Emmen de revue, en dat maakte het er vaak niet gezelliger op.

Toch waren dit de wedstrijden die je het meeste bijblijven. Zo ook de wedstrijden tegen Donia. Hierin speelde een hele generatie Peereboom en dat was een garantie voor wedstrijden op het scherpst van de snede. Een 5-tal jaar geleden sprak ik Hielke en Minke (voor de kenners) door de vriendschap van onze dochters. We hadden het dan vaak over korfbal en ook voor hen waren de wedstrijden tegen Joure het hoogtepunt van het seizoen.

Je gehele weekend bestond uit korfbal. Zaterdagmorgen als leider met een team mee, zo mogelijk nog een jeugdwedstrijd fluiten, 's middags zelf aan de bak en zondagmiddag een stukje schrijven voor de Jouster Courant. Dit deed ik om de week samen met Eelke Jellema. Na enige tijd in het eerste gespeeld te hebben kreeg ik de aspiranten onder mijn hoede. Het was een leuke tijd met redelijk talentrijke spelers en speelsters.

Ik had geen auto ter beschikking en ging dan 's morgens vroeg op de fiets naar Thies de Wit in Haskerhorne. Hier huurde de club een oude Ford Transit en het is verbazend hoeveel aspiranten er in een Transit passen! Ik had zodoende geen vervoersprobleem en de jeugd vond het fantastisch. Als je het zo eens overdenkt dan heb je toch wel wat meegemaakt, zoals de geboorte van het Trochrinnerke bij Durk Jongtsma aan de keukentafel tijdens een jeugdcommissievergadering, uiteraard de feesten bij Gjalt en Tine, de overgang naar 2 velden korfbal enz. In 1991 ben ik verhuisd naar Oudehaske en ben toen als scheidsrechter nog enige tijd actief geweest. Mijn zonen zijn gaan voetballen bij de plaatselijke trots vv Oudehaske en als vaste supporter werd ik al gauw gevraagd een groepje E pupillen te begeleiden. Probleem was dat de selectie spelers dit er niet bij konden hebben i.v.m. de voorbereiding op hun eigen wedstrijd. Vreemd vond ik dat wel, dit was duidelijk anders dan dat ik bij korfbal gewend was. Misschien is dat ook wel de kracht van het korfbal. Iedereen was op een of andere manier actief voor de club en dat is wellicht ook een reden dat er nu al 50 jaar in Joure korfbal wordt gespeeld, en dat is voor mij een welgemeende felicitatie waard. Oant sjen

Theun de Vries.

Weetje :

Tot 1918 werd het korfbal in Friesland alleen bedreven in de vorm van cluboefeningen en seriewedstrijden . In 1918 werd de Friese Korfbal Bond door 7 verenigingen opgericht.

Friso (Leeuwarden), W.K. (Jubbega), W.W.M.D. (Henrik), Tijnje (Tijnje), M.K.C. (Marum), Togo (Wolvega) en Simmerwille (Ureterp)

Met als doel een hechter verband tussen de verenigingen te leggen, geregelde competitiewedstrijden te spelen en op die wijze meer algemeen het spelpeil te verbeteren.

17. SC Joure

Afdeling Korfbal

50 jaar

Als ik voor mijn bureau zit, zie ik uit over het land achter ons huis en de bomen die op ons erf staan. Maar in de vensterbank voor het raam staat een lachend varken van aardewerk met daarin het opschrift: "Sportclub Joure '84-'89".

Inderdaad het is 25 jaar geleden dat ik WK Jubbega verruilde voor een vijfjarig verblijf als trainer bij SC Joure.

Het was Sjoerd Zwerver waarmee de eerste contacten werden gelegd. Hoe dat precies tot stand kwam ben ik inmiddels vergeten (ik dacht via een ABO cursus). Feit is dat van dat eerste contact een trainerscarrière van vijf jaar het gevolg is geweest.

Vele mensen zeiden destijds; wat zoek je nu in de Joure, een 3e klasser, terwijl je al een aantal jaren op hoofdklasseniveau hebt gewerkt. Mijn antwoord was: het is een uitdaging. Ik wil zien, wat er in een plaats als Joure te bereiken valt.

De eerste training herinner ik mij nog goed. Ik kwam op het veld, er was geen bestuurslid of TC aanwezig. Gelukkig was het materiaalhok open en heb toen maar het één en ander naar buiten gebracht en toen de selectie compleet aanwezig was, heb ik mezelf maar geïntroduceerd. Het is allemaal goedgekomen.

Als ik nog eens naar het lachende varkentje kijk, komen steeds meer herinneringen boven drijven. Ik zie ons dan weer lopen langs de rondweg, wat voor de één geweldig en voor de ander een marteling was. Het etentje bij de Chinees, met de plant met diverse papieren muntbriefjes erin gehangen. De beslissingswedstrijden in Reduzum en Heerenveen. De beslissingswedstrijd in de zaal tegen OKO (waar de dames het voor ons hebben gered). En zo kan ik nog wel even doorgaan.

Het eerste jaar was het jaar van de gewenning, maar daarna ging het snel de goede kant op. Kampioenschappen werden behaald door zowel het 1^e als 2^e team zowel in de zaal als op het veld. Ik heb Joure dan ook achter kunnen laten als een goede 1^e klasteam op het veld en in de 2^e klasse in de zaal.

Terugdenkend aan die periode, geeft toch ook iets van weemoed. Een goede teamgeest, mensen die bereid waren hard te werken, gevoel voor humor, weinig conflicten en goede resultaten. Een aantal mensen die een voortrekkersrol vervulden, zoals Klaas Visser en Bareld Byma, hebben gezorgd dat ik met bijzonder veel plezier m'n werk heb kunnen doen en daarna met een heel goed gevoel een vijfjarige periode heb kunnen afsluiten.

Foto's uit die periode wekken alleen maar goede herinneringen op en zijn een kostbaar bezit uit het verleden, waar je met heel veel genoegdoening op terugkijkt.

Helaas kan ik niet op jullie feestdag zijn i.v.m. de Nederlandse Veteranen Kampioenschappen atletiek, waarbij ik nog steeds actief ben en weer hoop op een podiumplaats, net als de afgelopen zes jaar. Bestuur en leden SC Joure, ik wens jullie een ongelooflijk fijn jubileum toe en voor de toekomst heel veel succes, zowel in de sport als maatschappelijk. Het ga jullie goed.

Feico Jansma

18. Geert Sjoerdstra;

Als huidige voorzitter van de afdeling Korfbal van SC Joure ben ik de laatste schrijver in een rij van (oud) Jouster korfbalcoryfeeën. Mijn historie bij het korfbal in Joure gaat echter maar terug tot 1995, zodat ik niet zoveel over mijn memoires van het korfbal in Joure kan vertellen. Dus ga ik maar iets vertellen over mijn eigen korfbalgeschiedenis.

Mijn roots in het korfbal liggen in Lekkum (klein dorpje vlak boven Leeuwarden) bij korfbalclub Meeuwen. Destijds (60-70 jaren) was er in Lekkum alleen maar een korfbalclub en een kaatsclub en aangezien mijn beide ouders ook een rijk korfbalverleden hadden, was het niet zo verwonderlijk dat ik als 7-jarige ook begon te korfballen (in 1967). Van de pupillen tot en met de junioren heb nagenoeg met dezelfde spelers in een team gespeeld. Dat kwam hoofdzakelijk doordat er bij Meeuwen niet meer spelers waren dan 1 team per leeftijdscategorie (in Lekkum en Snakkerburen woonden toen ongeveer 500 mensen). Ben vele malen kampioen geworden met als hoogtepunt het kampioenschap met de junioren in de finale tegen Marfugels uit Grou. Het oude sportveld in Lekkum had een grasmat die leek op een golfterrein. Zowel in kwaliteit van het gras (uitstekend dus) als het reliëf (flink heuvelig). De kleedkamers (twee kleine hokjes) hadden geen eens water en douchen deed je thuis of niet. Warm water voor de tegenstanders werd in emmers gebracht van een dichtbij wonende korfbalfamilie. In 1980 kwam er in Lekkum een nieuw sportterrein met echte kleedkamers en een kantine.

Na de junioren heb ik één seizoen (1977-1978) met mijn vader in het 2e team gespeeld en zijn we ook nog kampioen geworden. Achteraf kijkend (mijn vader is 12 jaar geleden overleden) heb ik dit als zeer bijzonder ervaren en is dit één van mijn mooiste herinneringen aan het korfbal. Ik weet dat als we bij elkaar in het vak speelden dat niet echt bevorderend was voor onze relatie (ik was 18 en hij 48). Dat had de coach ook door en dit gezamenlijk spelen in 1 vak heeft dus ook niet vaak plaatsgevonden. Mijn moeder was een zeer talentvolle korfbalster (Friese selectie), maar kon vanwege lichamelijke klachten niet tot latere leeftijd spelen. Mijn beide zussen hebben (natuurlijk) ook gekorfbald.

Na het memorabele jaar met mijn vader in één team ben ik doorgestoomd naar het 1e team. In Lekkum speelde toentertijd het 1ste team van de club tussen 2de en 3de Klasse en heb ik zowel kampioenschappen als degradaties meegemaakt. Tot mijn 25ste jaar (1985) ben ik bij Meeuwen blijven spelen. Mijn studie in Leeuwarden maakte het mogelijk om in Lekkum te blijven wonen. Tijdens mijn militaire dienst trainde ik op vrijdag nog 1 keertje mee en speelden we op zondag. Na het trainen op vrijdag gingen we stevast nog

met(bijna) de gehele ploeg op stap in Leeuwarden. In ieder geval gingen de mannen altijd mee. Aangezien we op zondag moesten spelen hadden we het gevoel dat we het rustig laat konden maken en een stuk of wat biertjes mochten drinken. 31e jaargang, nr. 42 08 Juni '09 Pagina 4 / 6

Na militaire dienst ben ik in Drachtstercompagnie gaan werken en wonen en wilde TFS mij graag inlijven. Ik kon maar moeilijk afscheid nemen van Meeuwen en heb nog anderhalf jaar heen en weer gereisd. Uiteindelijk toch besloten me over te laten schrijven naar TFS.

Bij TFS kwam ik in een zeer geroutineerd 1ste team (o.a. met Feike Kleiterp, oud-speler van de Pein en Drachten) en een Amerikaan (Pete Colla). Hij was blijven hangen met een korfbaluitwisseling en kreeg verkering (is uiteindelijk ook met haar getrouwd) met een Friese korfbalster. Ook hier weer kampioenschappen en degradaties meegemaakt. De ouderen stopten en de jeugd was er (nog) niet klaar voor. We zijn zelfs toen zowel op veld als in de zaal gedegradeerd naar wat toen de afdeling heette (nu 4e klasse). Een zeer talentvolle groep junioren (2e op kampioenschap van Nederland) maakt in 1988 de overstap naar het 1e team (ik was met nog 1 dame van het oude 1e team overgebleven). We zijn toen in drie jaar tijd 6 keer kampioen geworden (3x veld en 3x zaal) en hebben uiteindelijk een jaar 1e klas gespeeld. Pier de Boer was onze trainer en zijn vrouw (Anjo de Boer, oud-speelster van Drachten) kwam ook bij ons korfballen. Sportief gezien was dit mijn hoogtepunt!

Doordat ik het in mijn werk (ondertussen bij de brandweer sinds 1986) steeds drukker kreeg lukte twee keer trainen niet altijd meer en ben ik op mijn 32ste in het tweede bij TFS gaan spelen. Kwam ik Pier de Boer weer tegen als medespeler. Na de sollicitatie bij de brandweer in Joure (1993) heb ik eerst nog anderhalf heen en weer gereisd tussen Drachten en Joure. Uiteindelijk heb ik één jaar niet gekorfbald (1994-1995), vanwege de bouw van ons huis, nieuwe baan, heen en weer gevlieg etc..

Op het gemeentehuis had Cor Hornstra al gehoord/gelezen dat ik een korfballer was en zat mij al te bewerken of ik niet bij Joure wilde spelen. In 1995 heb ik mij aangemeld bij Joure en sindsdien continue in het 3e team gespeeld en het laatste jaar in de midweek. Tussendoor zijn we nog wel een jaar op papier het 2e team geweest omdat er geen genoeg spelers binnen de selectie waren voor 2 teams. In het begin was het derde team een mix van jong en oud. Vele junioren kwamen in het eerste jaar senioren bij het 3e, maar destijds was er ook nog een 4e en 5e. Momenteel is het 3e/midweek een team met hoofdzakelijk wat oudere spelers en speelsters (de eerste is al 50 en de tweede (ikzelf) wordt dat volgend jaar).

Ondanks dat mijn achillespezen wat gevoeliger worden, speel ik nog altijd met veel plezier en fanatisme (wordt steeds beter doceerbaar) het korfbalspel. Ook het teamgevoel na en buiten wedstrijden geeft mij de laatste jaren erg veel energie en plezier. Drie jaar geleden heb ik het voorzitterschap van de afdeling korfbal overgenomen van Bareld Bijma. Ook deze taak binnen de korfbal vervul ik met veel plezier. Ik moet echter wel concluderen dat een groot aantal bestuursleden momenteel uit één en hetzelfde team komen.

Dit zegt ook wel iets over de afdeling korfbal van SC Joure op dit moment. Momenteel is de basis van senioren erg smal. Gelukkig hebben we een brede jeugdafdeling en zitten er vele talentvolle spelers en speelsters. Wie de jeugd heeft, heeft de toekomst!

Door het lezen van de verhalen van al deze oud-spelers en -coaches heb ik wel een goed beeld gekregen van bijna de gehele historie van korfbalclub Joure. Het leuke is dat deze verhalen ook in ons kleedgebouw aan de muur hangen en daardoor als een rode draad de geschiedenis van korfbalclub Joure beschrijven. Deze geschiedenis bepaalt ook de toekomst.

Tot slot wil ik de jubileumcommissie bedanken voor het vele werk wat zij hebben verricht en de leuke en originele vorm die zij hebben gevonden om het aanstaande jubileum alvast wat te laten leven. Op zaterdag 13 juni 2009 wens ik alle (oud) leden en ouders van leden een uitermate leuk jubileumfeest toe!

Geert Sjoerdstra,
voorzitter SC Joure Afdeling Korfbal